

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

SĂRBĂTOAREA NEPRIHĂNIRII

„Sunăți cu trîmbița în Sion! Vestiți un post, chemați
o adunare de sărbătoare!” (Ioel 2,15)

Trîmbița a sunat, s-a vestit un post, și iată, aici este adunarea de sărbătoare! „Să picure cerurile de sus și să ploaie norii neprihănirea!” (Is. 45,8). Să se spună chiar și despre zidurile acestei case de rugăciuni cuvintele: „Domnul să te binecuvînteze, locaș al neprihănirii, munte sfînt!” (Ier. 31,23). Această sărbătoare, dacă neprihănirea ar lipsi, ar face pe Dumnezeu să spună: „Nu vreau... Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!” (Is. 1,13). Dar ori de cîte ori neprihănirea Domnului este înălțată, sărbătoarea umple de bucurie și inima Sa. Atunci se împlinește făgăduința: „În fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea” (Is. 66,23).

Pămîntul nostru a luat ființă în mijlocul cîntărilor, „atunci cînd stelele dimineții izburneau în cîntări de bucurie, și cînd toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38,7). Acestui cor al celor rămași de partea neprihănirii i s-au alăturat și primii noștri părinți, creați în neprihănire. Și ceea ce a încîntat în primul rînd pe martorii creațiunii n-au fost, desigur, marea sau copacii, sau viețuitoarele acestui pămînt, ci neprihănirea și dragostea lui Dumnezeu așa cum se descopereau în creațiune. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut”, minuni și frumuseți, se află din belșug, și pe alte planete, pe întin-surile altor lumi. Dar în crearea pămîntului, fiii lui Dumnezeu, ca și Adam, „fiul lui Dumnezeu”, au sesizat un adînc sens moral.

După controversa din cer, ochii universului credincios s-au odihnit privind asupra lumii noastre netulburate în neprihănirea ei. Nu e de a

mîrare că vrăjmașul păcii, mîncinosul de la început, aici a privit cu ură, aici a deschis din nou lupta, atacînd neprihănirea lui Dumnezeu în creațiune. Astfel înțelegem de ce sărbătoarea care aduce aminte de creațiune, Sabatul, păstrează și apără gîndul neprihănirii lui Dumnezeu în inimile noastre și ne invită în corul acela care la început a recunoscut această neprihănire. Sînd de partea celor ce au rămas credincioși, dînd dreptate lui Dumnezeu, privim cu dor spre un loc în acel cor final adunat din orice neam, orice seminție, orice limbă și orice norod, care va striga cu glas tare: „Mîntuirea este a Dumnezeului nostru... și a Mielului!” (Apoc. 7,9-10). În ziua aceea se va adevăra că „cine urmărește neprihănirea și bunătatea, găsește viață, neprihănire și slavă” (Prov. 21,21).

„Acolo, minți nemuritoare vor contempla cu o bucurie care nu va scădea niciodată minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare... Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cele mai mici pînă la cele mai mari. Și anii veșniciei vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Domnul Hristos. Pe măsură ce va crește cunoștința, va crește și dragostea, respectul și fericirea. Cu cît oamenii vor cunoaște mai mult pe Dumnezeu, cu atît mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său” (GC 677,678).

Acum pe tot parcursul acestei săptămîni de rugăciune, avem privilegiul de a învăța neprihănirea. De fapt, destinul acestei rămășițe este de a vesti în adevărul său înțeles neprihănirea lui Dumnezeu, iar angajamentul nostru este de a

trăi această neprihănire. Din acest motiv am ascultat de glasul trîmbiței. Pentru aceasta s-a vestit ziua de post și sărbătoarea, o sărbătoare plăcută Domnului. Ori de cîte ori se descoperă înaintea ochilor noștri frumusețea și curăția caracterului Său, este sărbătoare și în cer, și în inimă. Comemorarea acestor descoperiri de la creațiune și pînă la evenimentul deosebit de la 1888 (acum se împlinesc o sută de ani) nu numai că ni le aduce aminte, dar ne oferă ocazia să le retrăim, cu o minte mai matură, la o vîrstă îmbogățită de experiențe, astăzi, cînd ne aflăm la hotarul marilor împliniri.

O asemenea sărbătoare îi place Domnului. Pentru o asemenea zi El ne îmbracă în „hainele mîntuirii”, ne acoperă cu „manta izbăvirii”, așezînd pe capul nostru o „cunună împărătească”. Cît de mare este dragostea Lui! Pe cei ce sînt „îmbrăcați în sac”, semnul căinței și al recunoașterii nevredniciei, pe cei ce-și acoperă capul cu cenușă, așa cum este drept pentru noi, pe aceia Domnul îi îmbracă cu hainele mîntuirii în loc de sac, acelora le așază pe cap o cunună în loc de cenușă. Așa lucrează El. Și această lucrare nemaipomenită face dintr-o zi obișnuită o sărbătoare, iar dintr-o sărbătoare, sărbătoarea sărbătorilor.

După căderea în păcat, Sabatul a devenit o conștiință muștrătoare pentru cei ce nu mai iubeau neprihănirea. Atunci, cînd de la pierderea Edenului nu trecuse decît foarte puțin timp, nimeni nu putea să pună la îndoială existența lui Dumnezeu, nici originea omului și nici

(Continuare în pag. 5)

NR. 4

IULIE — AUGUST 1988
ANUL LXV

Stimate surori și iubiți frați,
scumpi conlucrători !

O nouă săptămână de rugăciune, cu ocaziile și binecuvântările ei, stă înaintea noastră. An după an, săptămâna de rugăciune s-a dovedit a fi puterea catalizatoare a bisericii, ocazia ca inimile copiilor lui Dumnezeu să mijlocească între tindă și altar pentru ca Dumnezeu cerurilor să intervină în problemele individului, ale bisericii și ale lumii.

Prelegerile acestei săptămâni de rugăciune ne aduc idei stimulative cu privire la Isus Hristos și neprihănirea Lui, prezentând apeluri struitoroare în vederea unei totale reconstrucții. Ne este înfățișată figura unică și de neegalat a Domnului Hristos, Mântuitorul nostru, iubirea Lui fără de margini și lucrarea iubirii Sale în favoarea mântuirii și sfințirii noastre. Neprihănirea și îndreptățirea Lui ce sînt puse la dispoziția celor ce-L primesc ca Domn și Mântuitor. Un timp de repunere în valoare a acestor adevăruri cu implicații profunde în viața noastră spirituală.

Să nu uităm că cel Atotștiutor, Domnul mântuirii noastre, ține seama de fiecare simțămînt și lacrimă a pocăinței și inima Lui simte... de departe... nevoia de iertare a sufletului omenesc. Dumnezeu are pentru copiii Săi idealuri veșnice ce duc la veșnicie. Îndreptățirea și sfințirea, iată planul și dorința Cerului pentru viața noastră spirituală. Nu este suficient a ști ceea ce El a făcut pentru noi. Trebuie să fim pe deplin conștienți de ceea ce Duhul Său cel Sfînt dorește să realizeze în noi. Prin manifestarea puterii divine în Ploaia Timpurie și Tîrzie, El desăvîrșește în fiii credinței cerințele dreptății divine. Hristos stă și bate la ușa inimilor noastre și în acest timp al săptămînii de rugăciune. Noi trebuie să înțelegem nevoia imperioasă de a-I deschide templul sufletului nostru și acolo să se aducă zilnic jertfa necurmată a consacrării noastre. Hotărîrea alegerii ne aparține. Putem petrece și această săptămînă de rugăciune, asemenea multora, ca un program ce se desfășoară în comunitățile bisericii noastre, sau putem să privim cu totul diferit la această ocazie a vieții noastre spirituale. Putem și trebuie să răspundem invitației divine cu întreaga noastră ființă bucurîndu-ne de revitalizarea puterii noastre spirituale ce decurge din legătura noastră cu Dumnezeu.

Repunerea în valoare în biserica adventă a adevărului îndreptățirii prin credință are menirea a ne deschide larg ochii înțelegerii noastre

spre a privi și primi pe Isus, dreptatea noastră. Cînd acest lucru se va realiza, Il vom vedea atunci pe Mîntuitorul în toată maiestatea Sa și neprihănirea Lui va umple viața noastră de slava plîntății Sale.

Săptămîna de rugăciune, ocazie de mulțumire și recunoștință pentru că bunătatea lui Dumnezeu este încă la lucru. Și în acest an El ne-a ocrotit viața și a binecuvîntat lucrul mîinilor noastre. Și în acest an El a ținut, prin ingerii Săi, vînturile ca să nu bată și ne-am bucurat de pace și liniște în țara noastră, în căminele și comunitățile noastre. Ne-am bucurat zilnic de libertatea trăirii Cuvîntului Adevărului și Evanghelia a fost vestită de la amvoane și prin viața celor ce se identifică cu ea.

Această săptămînă de rugăciune este menită a fi o nouă chemare la pocăință, la neprihănire, la identitate cu Hristos. Să privim la Urzitorul și Desăvîrșitorul mîntuirii noastre cu ochii inimii renăscute și asemenea lui Toma să spunem și noi : „Domnul meu și Dumnezeuul meu“, și cu siguranță că mîinile Sale, străpunse de cuiele pedepsei ce ni se cuvenea, se vor ridica și așezîndu-se asupra capetelor noastre El ne va spune : „Pace vouă... pildă v-am dat... Să faceți și voi cum am făcut Eu...“ Și El ne dă asigurarea : „Și iată că Eu sînt cu voi, în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului“.

D. Popa

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție format din : Dumitru Popa, redactor-șef,
membri : Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,
Apostol Chelbegeanu, Iosif Gyéresi
și Adrian Bocăneanu*

Redacția și Administrația :

București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2. Tel. 20.42.07

Uriaşa ridicare la luptă a naţiunii române în memorabilul august 1944 a fost actul de voinţă naţională a unui întreg popor hotărât să-şi ia soarta în propriile mâini, să asigure deplina libertate şi independenţă a patriei, să deschidă calea unor profunde transformări în viaţa ţării. În perspectiva istoriei, actul înfăptuit acum 44 de ani uneşte în timp, ca un arc de boltă, lupta multiseculară dusă de poporul nostru pentru dreptate şi libertate, pentru unitate şi independenţă naţională. Momentele trecutului nostru istoric, care au jalonat şi fundamentat dezvoltarea României moderne, s-au transpus cu întreaga lor încărcătură valorică în actul din august 1944. Este o corelaţie organică, pe care conducătorul ţării noastre, domnul Nicolae Ceauşescu, preşedintele Republicii Socialiste România, a dezvăluit-o în toată complexitatea ei, spunând:

„Actul de la 23 August 1944 a fost rezultatul luptelor îndelungate ale poporului român...”, iar între „unirea principatelor, întâia înfăptuire practică a prevederilor programatice ale revoluţiei române

de la 1848 în domeniul naţional şi insurecţia victorioasă din 1944 este o legătură organică. Realizarea Unirii a constituit cel mai important eveniment din istoria îndelungată a poporului român. De realizarea Unirii sînt legate deci existenţa statului naţional român, a naţiunii române, progresul său economico-social, participarea României la politica internaţională de colaborare egală cu toate statele“.

Fapta poporului român a surprins atunci întreaga opinie publică internaţională şi cartierele generale politice şi militare ale beligeranţilor. De ce?

Mai întii, pentru că ridicarea armată a poporului român a avut loc într-un moment cînd soarta războiului nu fusese încă decisă, cînd Reichul nazist şi maşina lui de luptă făceau dovada unor masive disponibilităţi de rezistenţă.

Apoi, pentru că insurecţia a izbucnit în condiţii militare cu totul neobişnuite. La răsărit, pe o lungime de 654 km, era în curs de desfăşurare o gigantică bătălie germano-sovietică, care antrena circa 1,7 milioane de combatanţi. La sud, vest şi nord, teritoriul României era înconjurat de impoortante efective germane (29 divizii) şi ale aliaţilor Reichului.

În sfîrşit, pentru că actul românesc s-a declanşat fără o înţelegere prealabilă cu Naţiunile Unite, care să-i faciliteze desfăşurarea. Şi totuşi, în aceste condiţii militare şi politice extraordinar de complexe şi de dificile, revoluţia română de eliberare a izbîndit. Biruinţa ei a avut urmări remarcabile asupra desfăşurării războiului mondial în ansamblul lui, grăbindu-i sensibil sfîrşitul în Europa. În trei mari domenii ale tabloului războiului în Europa — militar, economic, politic — actul poporului român a precipitat evenimentele şi a comprimat timpul de desfăşurare a războiului, apropiind victoria Naţiunilor Unite. Postul de radio Paris a transmis la 12 ianuarie 1946 un comentariu care, trecînd în revistă importanţa „admirabilului act de la 23 August 1944” şi aportul ulterior românesc la înfrîngerea Germaniei, arăta că „România a adus, prin contribuţia ei, o scurtare a războiului cu cel puţin şase luni“.

Ce ar fi însemnat aceste şase luni din punct de vedere al pierderilor umane? Este dificil de stabilit cu exactitate, dar luînd în consideraţie media zilnică a pierderilor înregistrate în Europa în cele 2 077

zile de război, şi anume de 14 500 oameni pe zi, putem vorbi de circa trei milioane de vieţi salvate datorită scurtării războiului!

Era firesc că memorabilul eveniment să-şi găsească o amplă reflectare în presa timpului. În ziua de 26 august, la rubrica „Noutăţi internaţionale” a ziarului „L'Osservatore Romano”, organul oficial de presă al Vaticanului, patru lungi relatări aveau ca subiect România. Erau reproduse largi pasaje din proclamaţia în care se afirma hotărîrea poporului român de a-şi lua soarta în propriile mâini, de a-şi apăra independenţa naţională şi de a lupta alături de Aliaţi pentru eliberarea întregului teritoriu al Transilvaniei.

Ziarul elveţian *Voix Ouvrière* din 27 august 1944 scria: „Ieşirea din război a României este marele eveniment al săptămîinii. Noul guvern român numără un comunist în rîndurile sale“. În aceeaşi zi, un alt ziar din Elveţia, *Tribune de Lausanne*, scria: „România este prima ţară care a avut curajul să rupă direct legăturile cu puterful protector german. La drept vorbind, decizia nu are nimic surprinzător. De mult timp se ştia că românii vor folosi prima ocazie favorabilă pentru a se ridica contra germanilor.“

De la memorabila zi a eliberării, patria noastră a făcut paşi uriaşi pentru a se afirma ca o ţară liberă, demnă şi suverană. În cele patru decenii parcurse de atunci, harta ţării a cunoscut schimbări de proporţii prin construirea unor uriaşe obiective de interes naţional, între care: combinate siderurgice, chimice şi petrochimice, uzine constructoare de maşini, mari centrale electrice, căi de transport între care se distinge canalul Dunăre-Marea Neagră. De asemenea s-a construit extraordinar de mult, pentru ca astăzi marea majoritate a locuitorilor ţării să locuiască în case noi, pentru ca tineretul şi copiii ţării să aibă cele mai bune condiţii de educaţie, pentru ca sănătatea oamenilor să fie îngrijită ca un bun de mare valoare.

La această aniversare a eliberării patriei noastre, credincioşii advocaţi au prilejul să-şi reamintească faptul că înainte de 23 August 1944 membrii şi slujitorii cultului nostru erau urmăriţi, suspecţi, trimişi în judecată şi condamnaţi de către regimurile trecute pentru „vina” că se închinau lui Dumnezeu după învăţăturile Sfintelor Scripturi şi după îndemnul: conştiinţei lor.

CUPRINS

● Sărbătoarea neprihănirii	1
● De la inimă la inimă	2
● 23 August — sărbătoarea eliberării	3
● Realizări	4
● Isus Hristos — Inegalabil	6
● O nouă ocazie de a afirma îndreptăţirea prin credinţă	9
● Legalism, îngăduinţă, libertate în Hristos	11
● Pocăinţa — o răspundere personală şi actuală	12
● Condamnare sau salvare	14
● Răscumpărare numai pentru păcătoşi	17
● Tînta lui Dumnezeu pentru noi	18
● Ploaia Timpurie şi Tîrzie	20
● De la Laodicea la biruinţă	22
● Vorbeşte, Doamne!	24
● Iubirea şi puterea lui Dumnezeu	26

Casele de rugăciune fuseseră închise și adesea profanate. Dar 23 August a constituit o piatră de hotar. Adventiștii din România eliberată, cărora li s-a acordat un loc printre cultele recunoscute, au renăscut, s-au dezvoltat și au crescut împreună cu țara. Libertatea de organizare și de desfășurare a vieții religioase este recunoscută și respectată. Casele de rugăciune sînt deschise, primitoare și coes-

punzătoare exigențelor mereu în creștere ale dezvoltării societății noastre moderne.

La această aniversare ne propunem să nu uităm drumul minunat pe care ne-a călăuzit Dumnezeu în mijlocul acestei țări binecuvîntate de El. De aceea dăm glas bucuriei și recunoștinței pentru marile înfăptuiri obținute. De aceea mărturisim că dorim să ne facem, cu

modestie și abnegație, partea care ne revine pentru realizarea marilor deziderate ale națiunii noastre, pentru realizarea mărețelor planuri de perspectivă în spiritul dragostei față de om, față de țară, față de pace. Înălțăm ruga noastră către Cer ca Dumnezeu să binecuvînteze acest harnic popor, dîndu-ne tuturor pace și prosperitate.

REDAȚIA

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Vaslui: Noi apartamente pentru oamenii muncii

În aceste zile, lucrătorii întreprinderii Antrepriză de construcții montaje au finalizat și predat beneficiarilor din municipiile Vaslui și Birlad, din orașele Huși și Negrești, noi apartamente, cu finisaje superioare și grad sporit de confort. În acest fel, de la începutul anului și pînă acum, în județul Vaslui s-au mutat în casă nouă peste 500 de familii de oameni ai muncii. În același timp, datorită unei mai bune organizări a activității și gradului sporit de industrializare a lucrărilor, alte 1300 de apartamente se află în faze înaintate de execuție. De remarcat că, în ultimele două decenii, în orașele și satele județului Vaslui au fost construite peste 55 000 noi locuințe.

Constanța: Poezia și Pacea

În zilele de 7-9 iunie s-a desfășurat simpozionul internațional „Poezia și pacea”, organizat de Uniunea scriitorilor, în colaborare cu Comitetul județean Constanța de cultură și educație socialistă.

Simpozionul, la care au luat parte poeți din țara noastră precum și din Bulgaria, Cehoslovacia, Cuba, Danemarca, Elveția, Finlanda, Republica Democrată Germană, Iugoslavia, Polonia și Uniunea Sovietică, s-a constituit, ca și edițiile sale precedente, într-un omagiu adus păcii.

Participanții la simpozion au vizitat, de asemenea, obiective social-culturale, de interes istoric și turistic din județul Constanța.

Dolj: Materiale refolosibile în circuitul productiv

„Toate materialele refolosibile — gabnic introduse în circuitul pro-

ductiv” — iată cuvîntul de ordine sub semnul căruia, în județul Dolj, se organizează largi acțiuni, cu participarea cetățenilor din orașe și comune, a oamenilor muncii din unitățile economice, pentru colectarea materialelor refolosibile. În perioada ce a trecut din acest an au fost predate peste prevederile de plan, 5100 tone oțel, 440 tone fontă, însemnate cantități de cupru, alamă, aluminiu și altele, care au fost reintroduse în circuitul productiv.

Brașov: În funcție, o nouă microhidrocentrală

Pe riul Târlung a fost dată în exploatare cea de-a doua microhidrocentrală. Ea are 3 grupuri cu o putere de 0,8 MW fiecare. Tot pe Târlung se mai află în lucru alte două microcentrale cu o putere de 1,2 MW fiecare. Prima din ele urmează să fie pusă în funcțiune încă în acest an. În execuție se mai află alte 3 microhidrocentrale pe riul Turcu, în zona comunei Bran, cu o putere de 2,7 MW. Toate trei urmează să fie conectate la sistemul național în cursul acestui an.

Mureș: Alte 1500 de apartamente pentru oamenii muncii

Lucrătorii Trustului antrepriză generală de construcții-montaj Mureș — unitate care, în cincinalul precedent, a înălțat și dat în folosință în orașele și satele județului nu mai puțin de 15 000 apartamente — raportează un nou fapt de muncă. Datorită organizării judiciase a muncii pe fiecare șantier, utilizării pe scară largă a unor materiale de construcții locale și folosirii raționale a energiei și combustibilului, ei au ridicat la 400 numărul apartamentelor construite și date în folosință în acest an. În prezent, se depun eforturi susținute pentru finalizarea înainte de termen a altor 1500 de apartamente, majoritatea fiind în stadii avansate de execuție.

ASPECTE NOI DIN VECHIUL BUCUREȘTI

SĂRBĂTOAREA NEPRIHĂNIRII

(Urmare din pag. 1)

adevărul despre rai. Fiecare nou Sabat care a venit a răscolit amintirea marilor adevăruri. Pe vremea aceea nu se putea justifica nesocotirea Sabatului nici prin neștiință, nici prin motive invocate astăzi. Călcarea Sabatului însemna împotrivire plină de ură, însemna minie față de Dumnezeu. Pe vremea aceea nu putea exista ideea că Sabatul nu este Sabat. Adevărul despre el nu se putea trece cu vederea, și nici da laoparte în mod liniștit. Existau doar două atitudini: supunere, sau răzvrătire. Din cauza răzvrătirii pământul s-a umplut de silnie. Oriunde s-a ținut această sărbătoare aducătoare aminte, cei neascultători s-au întors împotriva Sabatului. Sperau că, dacă vor scăpa de Sabat, vor putea să-și uite originea lor adevărată, vor reuși să-și ștergă din minte pe Creator, și totodată teribila răspundere față de El din pricina abaterilor. Pentru cei credincioși, care vedeau îndurerați cum se impută-nează numărul celor ce-l sărbătoreau cu conștiință curată și cu bucurie, Sabatul a devenit tot mai important în exprimarea legăturilor lor corecte cu Dumnezeu. Dizenia controverselor se dă pe față în expresia folosită de Domnul în Geneza 7:1: „Te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni”. Atât rămăsese — o familie — când Dumnezeu Și-a întins mâna pentru salvarea lor. În raportul despre potop observăm că mereu se repetă numărul șapte, mai ales cu referire la „șapte zile”. Noe și-a adus aminte de Domnul, care „în șase zile a făcut cerurile, pământul și marea... iar în ziua a șaptea S-a odihnit”, iar „Dumnezeu Și-a adus aminte” de Noe și de cei ce erau cu el în corabie. Și apoi a adăugat: „Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi... Curcubeul va fi în nor și Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ” (Gen. 9:15-17). Observăm cum neprihănirea este strâns unită cu legământul cel veșnic, și se leagă de curcubeul făgăduinței — către care privește atât credincioșii cît și Dumnezeu! Într-un singur fel este acceptată sărbătoarea de către Dumnezeu: în neprihănire! Cum am putea să uităm că temelile lumii noi s-au pus pe jertfă, și anume pe

jertfa Mielului nevinovat? La gîndul acestei jertfe, orice creștin, oricare ar fi concepția lui despre anumite amănunte în învățătură, interpretare sau argumentare, deci orice creștin, la gîndul acestei jertfe, alungă orice alt gînd care l-ar putea încurca, și se închină, recunoscîndu-și nimicnicia și recunoscînd că Dumnezeu are dreptate. Este cineva dintre cei prezenți care printr-o asemenea închinare dorește să transforme clipele de față într-o sărbătoare plăcută lui Dumnezeu? Dorește cineva ca din cerurile împodobite de curcubeul legământului să plouă azi neprihănire peste noi toți? Mai mult decît oricînd, Domnul e gata să reverse ploaie îmbelșugată, potrivit minunatelor Sale făgăduințe!

Despre cele petrecute în anul 1888 avem relatări mai puțin precise. Avem totuși încrederea că „Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Lui” (2 Tim. 2:19). El știe cine a primit și cine nu a primit atunci solia descoperirii neprihănirii Domnului Hristos. Predicile rostite atunci asupra acestei teme poate că și azi ar stîrni nedumeriri și semne de întrebare. Important este faptul că în acel an s-a vorbit despre Domnul Hristos, neprihănirea noastră, s-a descris într-un mod uimitor neprihănirea Lui, și s-a arătat clar că această redescoperire a Lui este în adevăr miezul soliei ingerului al treilea. Important este că, în mod inspirat, s-a făcut legătura între vestirea neprihănirii Domnului Hristos și începutul ploii țirzii, adică revărsarea Duhului Sfînt în măsură deplină. Important este că înaintea unci lumi depărtate de adevăr, Domnul Isus Hristos este iarăși înălțat ca singura nădejde a noastră. Important este că, în timpul acela, mulți au recunoscut în solia prezentată tocmai ceea ce le lipsea din viața de credință — și fără de care inimile lor rămîneau doar niște vase cu formă de inimă, lipsite de conținutul prețios al adevăratei mîntuirii. Important este că viața acestora, și în general viața bisericii, adaptîndu-se din neprihănirea prezentată atunci a Domnului Hristos, s-a înnoit. S-au înnoit vieți și credință atunci, și de atunci înainte. S-a dovedit statornicia adevărului Evangheliei veșnice și mulți au învățat să se închine după plăcerea lui Dumnezeu. Atunci credința adventă și-a regăsit centrul și circumferința: Domnul Isus Hristos. De fapt, El totdeauna ar fi dorit să spună un cuvînt, dar glasul Lui nu s-a auzit din cauza mulțimii glasurilor omenești. Pentru mine personal, faptul că astăzi, aici, în adu-

narea aceasta, aud despre neprihănirea Domnului Hristos în toată cuprinderea ei, este dovada că mă găseam în adevărata turmă a lui Isus Hristos. Și chiar îmi unesc glasul cu ruga Psalmistului, repetînd cuvintele: „Fă-mă să trăiesc în neprihănirea cerută de Tine! Să vină, Doamne, îndurarea Ta peste mine, mîntuirea Ta, după făgăduința Ta!” (Ps. 119:40,41). Sînt convins că de la anul 1888 trăim un timp de o deosebită importanță, și că s-a întîmplat ceva în lume, un eveniment ce va întoarce mulțimi de inimi către Dumnezeu. Simt că veșnicia bate la ușă.

De ce post? De ce sac și cenușă într-o zi de sărbătoare? Ca să se vadă și pe dinafară ceea ce ar fi rămas ascuns ochilor omenești. Dumnezeu ne cunoaște înăuntrul. În parte, și noi cunoaștem tainele vieții noastre. Și în privința aceasta noi „cunoaștem în parte”. Dar ceea ce cunoaștem este de ajuns ca melodia veselă a culegătorilor din vii să sune mai mult asemenea cîntării din Isaia 5: „Voi cînta Prea Iubitului meu, cîntarea Prea Iubitului meu despre viața Lui. Prea Iubitul meu avea o vie, pe o cîmpie foarte frumoasă.” Cîntarea aceasta de jale aduce o notă străină în cîntecul sărbătoresc. Iese la iveală că lucruri străine au lipsit viața Prea Iubitului de parfumul plăcut al ciorchinilor nobili. El, Prea Iubitul, „avea” o vie, zice trista Lui cîntare.

Ferestrele profeției, deschise spre viitor, permiteau să zboare dorul spre vremea împlinirii fericite, cînd Prea Iubitul, Mesia, „va aduce neprihănirea veșnică” (Dan. 9:24). Pe noi, Cuvîntul lui Dumnezeu ne-a asigurat că această neprihănire ne stă deja la îndemînă. Marea jertfă a iubirii s-a adus. În Evanghelia Domnului Hristos ni s-a descoperit deja „o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință”. Lucrurile străine îngăduite au lipsit viața tocmai de parfumul împlinirii și o vie fără ciorchini și binecuvîntați nu este vie. Cîntarea tristă nu poate decît să povestească: Prea Iubitul „avea” o vie. El nu poate cînta o sărbătoare, vesel în mijlocul culegătorilor fericiti. Nu poate decît să rostesească sentința zguduitoare a unei hotărîri izvorite din durere: „Voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea” (Is. 5:6).

Cît de fericiti am fost atunci cînd cerul a plouat neprihănire și peste noi! Cît de drag ne-a fost Prea Iubitul! Deși „ne-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile”, dincolo de înfățișarea

care „n-avea nimic care să ne placă” noi am descoperit Neprihănirea. Am stat noi în fața crucii, privind-L? Am parcurs ultimele capitole ale Evangheliei, trăind atât de intens evenimentul Golgotei ca și cum în mijlocul nostru ar fi fost răstignit Hristos? Dacă da, să mărturisim, dacă ne aducem aminte, ce cuvinte au rostit Petru sau Ioan sau ceilalți ucenici la piciorul crucii? Nu am auzit nici un cuvânt din partea lor. Am auzit doar cuvintele lui Isus rostite pe cruce. Doar Dumnezeu a vorbit de pe cruce către niște sărmani păcătoși care stăteau tăcuți și uimiți de cele ce se întâmplă. Totuși acele puține cuvinte rostite pe cruce au adus „neprihănirea veșnică”. Și ele au fost îndestulătoare ca un păgîn să declare imediat: „Cu adevărat omul acesta era neprihănit” (Luca 23,47). Au fost îndestulătoare pentru că nimic să nu mai șteargă din inima

Mariei Magdalena chipul iubit al Celui neprihănit. Au fost îndestulătoare ca să se poată spune despre ucenicii că „niciodată nu iubișeră pe Domnul lor ca acum. Niciodată mai înainte nu înțeleseseră ei valoarea Lui, precum și nevoia lor după prezența Lui” (DA 772). Au fost îndestulătoare ca Iosif din Arimatea și Nicodim — care crezuseră în Isus dar pînă acum stătuseră de o parte — să se simtă mișcați și să vină acum la El cu tot ce aveau. Ceea ce s-a descoperit la cruce a fost îndestulător pentru a oferi apoi neprihănire pentru o lume întreagă care zăcea în păcate. Cerurile au plouat neprihănire!

De ce post? De ce sac și cenușă? Pentru că Cel răstignit a adus o neprihănire veșnică. El ne-a oferit această neprihănire veșnică atunci cînd am crezut. De fapt, neprihănirea nici nu poate fi decît veșnică. Aceea care se primește în parte,

care se păstrează în parte, care se prețuiește în parte, aceea care ne vine în minte doar în anumite zile de sârbătoare, aceea nu este neprihănire. Ea poate să poarte amintirea unei vii, dar roadele îi lipsesc. Neprihănirea nu poate fi decît veșnică. În anul 1888 Cerul nu a început să reverse ploaia țirzie cu intenția ca apoi s-o oprească. Noi trebuie să biruim oboseala, indiferența, slăbirea viziunii mărețe, multele noastre incurcături personale și cu semenii, apoi teama, somnolența, șovăirea și tot ce este străin în noi, pentru ca Prea Iubitul să aibă o vie! El să poată să facă în puterea Lui nemăsurată tot ce-I dictează aceeași iubire cu care ne-a iubit atunci.

Sunați cu trîmbița... chemați o adunare de sârbătoare! Și toată adunarea să se imbrace în neprihănire!

A. Bocăneanu

ISUS HRISTOS — INEGALABIL

În acest an am auzit și am citit în revista noastră mai mult despre îndreptățirea prin credință și repunerea ei în valoare acum un secol, cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1888. Marcind trecerea unui veac de la acest eveniment, ne întrebăm pe bună dreptate: De fapt ce încercăm noi să subliniem sau să comemorăm? În decursul anilor am descoperit că în aceste ocazii de aniversare există și bucurii și amărăciune. Comemorăm noi oare faptul că s-au scurs încă o sută de ani de istorie a bisericii? Nu trebuie să uităm că, dacă solia de la 1888 ar fi fost primită în totalitatea ei și am fi fost credincioși cerințelor lui Dumnezeu în viața noastră, atunci cei credincioși ar fi fost de mult timp în căminurile celor mintuiți. Încercăm oare să scoatem în evidență creșterea impresionantă a bisericii — din punct de vedere spiritual și numeric — în această perioadă de timp? Unii ar avea ceva de zis în legătură cu aceste probleme! Sau încercăm să scoatem în evidență faptul că Domnul a fost atât de răbdător cu noi și că sintem hotărîți să învățăm acele lecții din experiența de la 1888 care prin harul lui Dumnezeu ne sînt date să le învățăm?

LĂUDAT SĂ FIE DUMNEZEU

La începutul acestei săptămîni de rugăciune, și în prelegerea de față, aș dori să subliniez ideea de bază a soliei acestei prelegeri și

chiar a tuturor prelegerilor din această săptămîni de rugăciune și anume: Lăudat să fie Dumnezeu! Isus Hristos este neprihănirea și îndreptățirea noastră. El este îndestularea noastră, El este inegalabilul nostru Mintuitor. Nădăjduiesc, cu ajutorul Duhului Sfînt, să înfățișez adevărul îndreptățirii prin credință, cum și necesitatea de a accepta neprihănirea Domnului Hristos. Doresc să înfățișez pe Isus Hristos ca Încuitorul și Exemplul nostru. Cel ce ne face în stare și ne învrednicește a primi neprihănirea Sa și deasemenea să arăt cum îndreptățirea prin credință este în adevăr întreita solie îngerească.

Acest mesaj trebuie să facă clar faptul că îndreptățirea prin credință este mai mult decît o declarație legală. Ea nu declară numai îndreptățirea păcătosului ci face pe cel credincios neprihănit, făcîndu-l în stare să asculte de Legea lui Dumnezeu. Acest lucru cuprinde ideea că sacrificiul lui Isus Hristos pe cruce este cu mult mai mult decît o lucrare provizorie. Ci realmente el anulează condamnarea ce este în dreptul tuturor membrilor familiei omenești datorită căderii lui Adam și asigură o îndreptățire legală pentru întreaga lume. În acest fel, fiecare păcătos este în mod veșnic și înfînit dator față de Isus Hristos, indiferent dacă el recunoaște sau nu aceasta.

Pentru a da un temei scripturistic prelegerii prezente și mesajului ei, să ne îndreptăm spre două pasaje biblice — primul pe care-l prezintă acum ca introducere și al doilea

mai țirziu ca o concluzie a acestei prelegeri.

„Multumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de supt puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin singele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel dintîi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întîi născut dintre cei morți pentru ca în toate lucrurile să aibă întîietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin singele crucii Lui” (Col. 1,12-20).

PROBLEMA CEA MAI IMPORTANTĂ

Aceste versete îmi spun că Isus Hristos este totul, că El este Domnul creațiunii, că El m-a răscumpărat, m-a salvat din moarte, și că singele Său vărsat pe crucea Golgotei m-a eliberat de puterea păcatului și a lui Satana. Aceste versete îmi spun că Isus Hristos este inegalabil. În ceea ce privește min-

tufcea. Numele Lui este mai presus de orice nume, mai presus de oricine și orice, mai presus de faptul dacă biserica a primit sau nu acum o sută de ani solia îndreptării prin credință. Cea mai importantă problemă pentru mine, ca individ, astăzi, și oricând este: „Ce voi face cu Hristos?”

Advențistii de Ziua a Șaptea pun un mare accent pe Biblie, ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu. Această poziție este normală avînd în vedere că în general se ignoră unele părți ale Bibliei. Printre aceste mari adevăruri ale Bibliei lăstate deoparte de unii se numără profețiile cu privire la revenirea literală a lui Isus Hristos, profeții de o semnificație și importanță imediată — pe care noi ne-am angajat să le vestim. Recunoaștem că Cele Zece Porunci sînt încă în vigoare și deci obligatorii, și că Sabatul zilei a șaptea nu este numai voia lui Dumnezeu, care este și astăzi aceeași, ci este deasemenea un indicator deosebit al relației noastre cu El.

Advențistii de Ziua a Șaptea „sînt chemarea împărăției” de a proclama aceste „adevăruri prezente” pentru a refăce spărtura făcută, cum și pentru a înălța și a restabili autoritatea Bibliei ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu.

Să luăm, de exemplu, întreita solie îngerească din Apocalips 14. Advențistii de Ziua a Șaptea se sînt chemați să vestească această întreită solie. Primul dintre îngerii din Apocalips 14 transmite apelul: „El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor!” (Apoc. 14,7). De aceea noi ne închinăm Lui ca fiind Creator și Mîntuitor, proclamînd Sabatul poruncii a patra, și atrăgînd atenția asupra judecării de cercetare ce are loc în Sanctuarul ceresc.

Cel de-al treilea înger avertizează cu privire la mînia lui Dumnezeu asupra fiarei și a chipului ei și a tuturor celor ce primesc semnul ei. În felul acesta noi subliniem importanța alegerii voinței lui Dumnezeu, în opoziție cu tradițiile omenestii.

Așa importante cum sînt aceste lucruri, întrebarea ce se pune este: „Unde este Hristos în toate acestea?” Punctul central al soliei „ceasului judecării” nu este oare faptul că Isus Hristos este Marele nostru Preot? El este Apărătorul nostru în Sanctuarul ceresc. Dar în mod efectiv El nu putea fi Preot dacă nu era o jertfă, un sacrificiu. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru faptul că Isus Hristos este jertfa noastră, tot așa cum este și Marele nostru Preot. El Și-a dat viața Sa pentru viața noastră, pentru ca noi să putem trăi.

VEȘTEA CEA BUNĂ A ISPĂȘIRII

În centrul soliei primul înger se află lucrarea de ispășire a lui Isus Hristos. Noi nu credem în teoria influenței morale a ispășirii care susține că poate exista mîntuire fără vărsarea singelui ispășitor al lui Isus Hristos pe Golgota. Noi declarăm că nu există nici o Evanghelie veșnică fără ispășire. Vestea cea bună ce trebuie să fie vestită cu voce tare oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, este aceea că Isus Hristos a plătit prețul pentru păcat. Moartea lui Isus pe cruce a răscumpărat întreg neamul omenesc de sub condamnarea la moarte. Ce veste extraordinară! Ce solie minunată! Nu este ea oare vrednică de eforturile noastre cele mai mari de a vesti lumii această solie?

Solia îngerului al treilea este mai mult decît o solie de avertizare cu privire la ziua judecării finale. Avertizarea este adresată aceluia care privește la eforturile omenestii ca fiind un mijloc de mîntuire, în loc de a accepta lucrarea de ispășire a lui Hristos. Să luăm seama la versetul doisprezece din Apocalips 14 (care face de asemenea parte, așa cum știm, din solia îngerului al treilea): „Aici este răbdarea sfinților.” Cu alte cuvinte, iată, aici sînt aceia care sînt dispuși să aștepte mai bine pe Domnul, decît să întreprindă de la ei înșiși ceva.

„Care păzese poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Acest lucru poate fi interpretat ca avînd credința în Isus, sau credința lui Isus, cea pe care a avut-o Isus. Ambele interpretări sînt corecte. Sfinți sînt aceia care privește la Isus pentru mîntuirea lor, care depind de El pentru a putea urma calea Lui în viața lor.

Întreita solie îngerească este deci afirmarea neprihănirii prin credință.

Neprihănirea prin credință este expresia ce mai presus de alte expresii este folosită pentru a descrie solia de la 1888. Este o expresie pe care am mai auzit-o și pe care o vom mai auzi în cuprinsul prelegerilor din această săptămînă de rugăciune. Este important să știm ce anume înțelegem prin „neprihănirea prin credință”, și de asemenea... ceea ce nu înseamnă ea. Acest lucru este în mod deosebit adevărat în lumina următoarei declarații: „Dar cunosc faptul că comunitățile noastre mor din lipsă de învățătură referitoare la subiectul neprihănirii prin credința în Isus Hristos și în adevărurile legate de acest subiect” (G.W. 301).

O VIETUIRE DREAPTĂ

Pentru a putea prinde însemnătatea expresiei, să examinăm termenii aparte, pe fiecare în mod individual. Apoi putem să folosim limbajul simplu, obișnuit și să îi așezăm iarăși laolaltă, putînd astfel să înțelegem mai ușor întreaga

expresie. Neprihănirea a fost definită poate în mod foarte simplist atunci cînd s-a spus că ea înseamnă o „vietuire dreaptă”. Ea în adevăr cuprinde acest lucru, dar înseamnă mult mai mult. Ea înseamnă a fi în bune condiții cu Dumnezeu, avînd toate păcatele noastre iertate, fiind astfel pregătiți sau potriviți pentru a trăi totdeauna cu Dumnezeu în Împărăția Sa.

Dar a sta în acest fel înaintea lui Dumnezeu nu este ceva ce noi putem realiza prin noi înșine. Noi nu ne putem face drepti înaintea lui Dumnezeu. Nu contează cît de buni vom fi noi de azi înainte, noi nu putem scăpa de păcatele pe care le-am săvîrșit deja. Este adevărat că Dumnezeu dorește ca noi să fim desăvîrșiți. Dar chiar dacă am putea fi perfecți de azi înainte, noi nu putem să scăpăm, nu putem să ștergem imperfecțiunile din trecut, sau faptul că am fost zămislîți în păcat.

Această prezență a noastră înaintea lui Dumnezeu într-o stare de neprihănire trebuie să vină dintr-o sursă ce se află în afara noastră. Cineva din afară de noi trebuie să facă ispășire pentru păcatele noastre din trecut. Acel Cineva este Isus Hristos. El a făcut această ispășire. El a murit pentru păcatele noastre. Isus nu procedează în mod simplist, iertîndu-ne păcatele; El nu șterge raportul păcatelor noastre din ceruri, și astfel să nu mai existe nici o vină în dreptul nostru. Nu! El nu procedează astfel. Ci Isus Hristos acceptă să ia asupra Sa vinovăția pentru păcatele noastre și de asemenea să ia asupra Sa pedeapsa pentru aceste păcate. Deci nu este o simplă acțiune de iertare și ștergere a păcatelor. Nu! Ci numai acum, după ce El a luat asupra Sa vinovăția și pedeapsa pentru păcatele noastre, acum cînd sîntem liberi de aceste păcate, de vinovăția și pedeapsa lor, putem să stăm drepti sau îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Și cine are meritul pentru această lucrare? În nici un caz noi, ci Isus Hristos. Datorită Lui s-a putut realiza aceasta.

PARTEA NOASTRĂ ESTE ALEGEREA

Noi însă, ca persoane, avem o parte în toate acestea. Cînd Isus Hristos a murit pe cruce El a murit pentru păcatele tuturor oamenilor, și a făcut acest lucru odată pentru totdeauna. Dar Dumnezeu nu ne poate mîntui împotriva voinței noastre. Căci — în primul rînd — prin libera noastră voință noi am ales să păcătui. De aceea voința noastră trebuie să fie cuprinsă sau implicată în mîntuirea noastră. Folosînd voința noastră, alegem să ne folosim de neprihănirea ce este în Isus Hristos.

Facem această alegere pentru că avem credința că Isus a murit, că El a murit pentru păcatele noastre și că El ne va da viața veșnică. Noi credem deci pe Dumnezeu pe cuvînt.

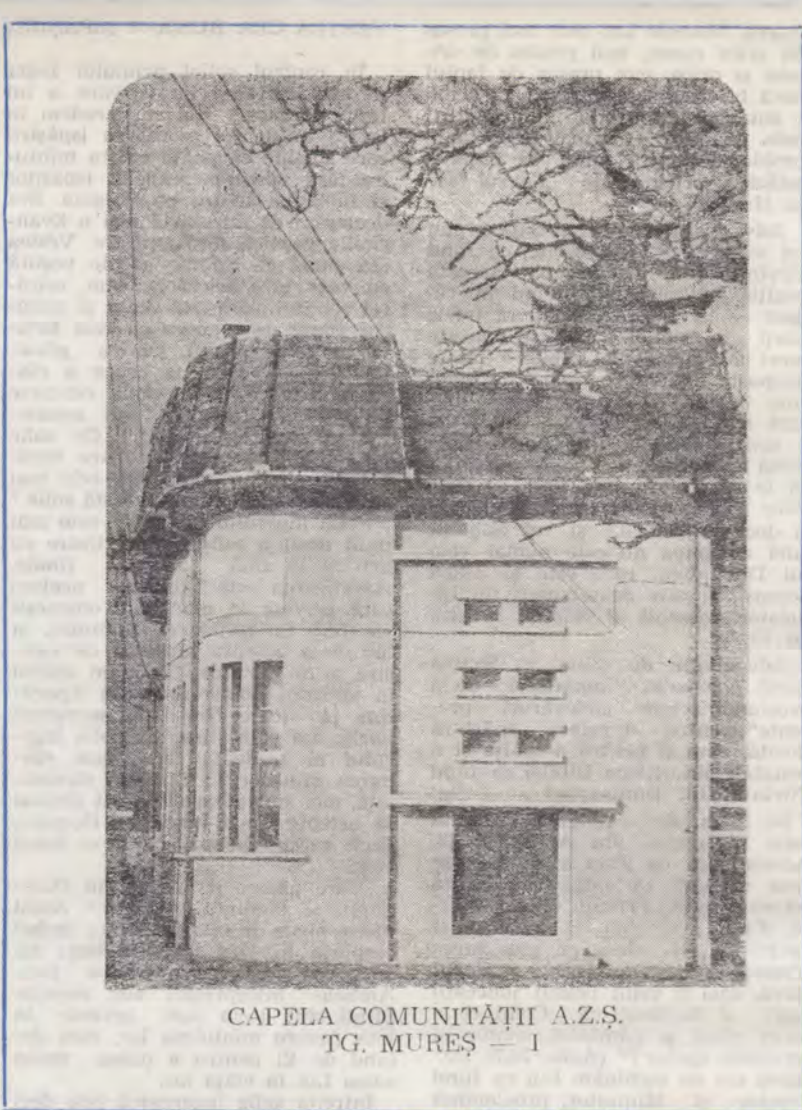
„Acesta este credință: aceasta este ceea ce apostolul Pavel înțelege atunci când spune că noi suntem mântuiți prin credință. Nu credința noastră este ceea ce ne mântuiește; Dumnezeu este Cel care ne mântuiește. Dumnezeu ne pune la dispoziție mântuirea și tot El este Acela care ne dă și credința prin care această mântuire devine sau ajunge să fie mântuirea noastră, dar alegerea de a accepta această mântuire... ne aparține.

Această neprihănire despre care vorbim nu este o stare, o condiție. Ci ea este o viețuire dreaptă și o dreaptă prezență și ședere a noastră înaintea lui Dumnezeu. Isus nu ne îmbracă doar cu hainele Sale imaculate; ci, pe lângă acest lucru, prin Duhul Său cel Sfânt, El vine în inimile noastre și rămâne aici, locuiește aici. Creatura nouă ce se realizează astfel cu noi, deci ceea ce devenim, este un creștin. Astfel devenim noi creștini. Luăm asupra noastră natura divină; gândurile Lui sînt atunci gândurile noastre, acțiunile noastre sînt de fapt acțiunile Lui. Ne împărtășim atunci de ținutele și planurile Lui și folosim metodele Lui.

Cînd cei păcătoși văd și cred acest adevăr, ei trăiesc „experiența” îndreptăririi prin credință. Aceasta cuprinde o experiență a inimii; ea nu este numai calea de a intra în curțile cerului. Credința trebuie să fie definită ca o apreciere a inimii față de iubirea lui Dumnezeu descoperită la cruce. Acest lucru este diferit de ideea evanghelică populară cum că credința este o încredere egocentrică în Dumnezeu. Adevărata credință nou-testamentală, care a fost repusă în valoare în solia de la 1888, lucrează prin iubire, iubire ce este definită de expresia greacă „agape”. Ea își demonstrează autenticitatea ei divină producînd sau dînd pe față ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu.

În acest fel inima și viața omului sînt schimbate datorită ispășirii și aceasta nu de teama nimicirii sau în speranța răsplătirii. Ci atunci cînd sîntem în această stare a inimii, atunci Isus Hristos poate să-și aducă la îndeplinire în noi voința Sa. Cînd se realizează golirea eului, fără a mai gândi în termenii „eu...” atunci sîntem gata să fim modelați și făcuți asemenea lui Hristos. Un individ (sau o comunitate) nu poate înțelege, nu poate crede și nici nu poate accepta Evanghelia cea curată și să rămînă totuși în încropire. De aceea serva Domnului spunea atunci cînd a auzit pentru prima dată solia de la 1888: „Fiecare fibră a inimii mele a spus — Amin.”

În sălile unde au loc discuții teologice, unii vor descrie rolul lui Isus în mîntuirea noastră subliniind un aspect sau altul. Unii spun că El este Dătătorul legii și Judecătorul nostru. Alții spun că El este Prietenul și Apărătorul nostru. De asemenea, unii spun că Isus este Exemplul nostru și Înlocuitorul

CAPELA COMUNITĂȚII A.Z.S.
TG. MUREȘ — I

nostru. De fapt, adevărul este acela că El, Isus este totul în tot. El este Acela care ne capacitează și ne face în stare de a ne exercita voința și a face ceva. El ne ajută să trăim o viață adevărată, dreaptă. Așa cum spune Pavel, El este totul în toți. Fără a avea pe Isus Hristos și Duhul Sfînt lucrînd în inimile noastre, noi n-am dori nici măcar să fim în bune relații cu Dumnezeu. Dar după cum înțelegem, realitatea este aceea că plata păcatelor noastre este moartea veșnică și atunci noi trebuie să strigăm pentru eliberarea noastră de această pedeapsă.

LĂ CRUCE

Apoi vedem pe Isus Hristos atîrnînd pe cruce — și ajungem să ne dăm seama că El a făcut acest lucru pentru că ne iubește cu o iubire veșnică. Iubirea care a trimis pe Isus pe Golgota ne atrage spre El. Vedem viața Sa sfîntă și o comparăm cu viața noastră de răzvrătire. Rușinîndu-ne de păcatul ce

a costat viața lui Isus, ne pocăim și ne aruncăm la picioarele Lui. Toate acestea sînt realizate de către minunatul act al ispășirii; el ne arată enormitatea păcatului, ne umple de iubire pentru Isus ca Mîntuitor personal, plătește prețul pentru nelegiuirea noastră, ne dă un exemplu de o viață trăită cu lepădarea de sine și ne transmite puterea unei vieți asemenea vieții Lui.

Întreaga mea ființă răspunde cuvîntelor apostolului Pavel din Filipeni 2,9-11: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și L-a dat Numele, care este mai pre sus de orice nume; pentru că, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de supt pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.”

Scumpi frați, stimate surori și prieteni! Cine se poate compara cu El? V-am prezentat în această prelegere pe Isus Hristos cel incomparabil!

N. WILSON

O NOUĂ OCAZIE DE A AFIRMA ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ!

C hiar în ziua de 22 octombrie 1888, care marca a 44-a aniversare a marii dezamăgiri, adventiștilor de ziua a șaptea le-a fost dată ocazia să proclame viața și moartea Domnului Hristos ca singurul temei pentru îndreptățire.

Conferința Generală din 1888 și-a ținut sesiunea la Minneapolis, Minnesota, cu 91 de delegați prezenți. La ora 9 dimineața E. J. Waggoner, după relatarea ziarului local, și-a continuat prezentarea cu titlul „Legea în Galateni sau îndreptățirea prin credință”.

Știind că încercările de a interpreta Legea în Galateni ca fiind cea morală sau ceremonială vor produce iritare, atît A. T. Jones cît și E. J. Waggoner au căutat să iasă din domeniul controverselor cu privire la Lege și să înalțe Evanghelia în Galateni. Hotărîrea lor a adus în prima linie doctrina cu privire la îndreptățirea prin credință pentru rediscutarea ei în biserica adventistă.

CONCEPȚIA PIONIERILOR CU PRIVIRE LA ÎNDREPTĂȚIRE

Într-un studiu prezentat cu șase ani mai înainte, la sesiunea Conferinței Generale din 1882, J. H. Waggoner (tatăl lui E. J. Waggoner) a citat un scriitor, care definea îndreptățirea, descrisă de Pavel în Romani, ca fiind „tratarea omului păcătos ca și cînd ar fi drept”. Acel scriitor spunea că îndreptățirea era ceva care are loc „fără noi”, și că „noi o avem prin atribuire”. Waggoner a subliniat îndreptățirea prin credință ca fiind „ceea ce se face de către cineva pentru noi” și nu urmarea ascultării personale.

Cu toate că vederile autorului citat erau sănătoase, Waggoner, împreună cu alți pionieri ai bisericii, le-au limitat conținutul. Ei socoteau că îndreptățirea se aplică numai la iertarea inițială. În concepția lor, îndreptățirea nu era suficientă pentru mîntuire. După părerea lui Waggoner, ea era mai degrabă mijlocul de a face pe credincios „drept în sens pasiv” înaintea lui Dumnezeu, așa cum Adam a fost drept înaintea lui Dumnezeu la crearea lui. În felul acesta, mîntuirea finală a credinciosului, după îndreptățire, depinde de faptele pe care el le aduce la îndeplinire. Pionierii recunoșteau, totuși, că puterea de a asculta cum se cuvine ne este dată tot de Hristos.

Waggoner a considerat că prin această formulare se puteau armo-

niza două declarații în aparență contrare cu privire la îndreptățire: cea a lui Iacob (Iac. 2,21-22) și aceea a lui Pavel (Rom. 4,1-3). Waggoner a interpretat pe Pavel ca vorbind despre îndreptățirea pentru păcatele trecutului, iar pe Iacob ca vorbind nu despre trecut „asupra căruia acțiunile noastre n-au stăpînire”, ci despre „formarea caracterului prin propriile noastre fapte. Toate acestea se fac după ce sîntem îndreptățiți prin credință.” Prezentarea lui Waggoner în 1882 exprima vederile pionierilor.

Din moment ce pionierii limitau toate aspectele înlocuitoare și legale ale îndreptățirii la păcatele trecutului, ei se bazeau în primul rînd pe sîmțire ca temelia nădejzii lor pentru mîntuire. Să luăm în discuție definiția lui U. Smith despre mîntuire: „Planul mîntuirii este destinat să așeze asupra fiecăruia din familia omenească răspunderea cu privire la destinul său viitor.” O astfel de declarație îl arată pe Smith susținînd că Hristos a murit pentru a asigura mijloacele pentru iertare și pentru a elibera pe toți de „păcatul adamic”, dar că „fiecare se bazează pe meritele lui”.

Această concepție greșită cu privire la doctrina despre îndreptățire a dus la dezvoltarea unui sistem legalist religios care a afectat atît predicarea bisericii, cît și experiența spirituală a membrilor ei.

PRELEGERILE DE LA BATTLE CREEK, 1885

Doar la doi ani de la prezentarea lui Waggoner, conducătorii au ținut o serie de 32 de lecturi publice care prezentau învățăturile și doctrinele de bază ale adventiștilor de ziua a șaptea comunității din Battle Creek. Dar seria aceasta, cu accentul greu pus pe ascultare, era departe de prospețimea reinviitoare a unei prezentări hristocentrice. Între 24 februarie și 1 aprilie 1885 prelegerile au fost redactate pe larg și de cotidianul orașului Battle Creek. Deci, timp de peste o lună, majoritatea locuitorilor fie au umplut la maximum (7000 lecturi) Tabernacolul din Battle Creek, fie au citit despre adventiști în ziar.

Dar despre îndreptățire nu s-a spus nici un cuvînt. Tema principală a interpretării profetice chema la ascultarea de Lege pentru a scăpa de primejdiile zilelor din urmă. Ascultarea de Lege, prezentată gra-

fic sub formă de hartă, asigură intrarea în împărăția ce avea să vină în curînd. Publicate sub formă de broșură, „Prelegerile de la Tabernacol” ilustrau uscăciunea vechiului sistem, lipsit de o perspectivă hristocentrică fundamentală.

O altă idee s-a adăugat la accentul pe care adventiștii îl puneau asupra ascultării. Conducătorii erau convinși că ultima reformă din mijlocul adventismului înainte de revenirea lui Hristos avusese deja loc. Solia ingerului al treilea, după gîndirea lor, se concentra aproape în întregime asupra Sabatului. Ei socoteau că reforma Sabatului, deja instituită, urma să pregătească lumea pentru venirea lui Isus. În timp ce președintele Conferinței Generale căuta să evanghelizeze pe cetățenii din Battle Creek, Evanghelia a devenit Legea scrisă în inimă. Ultima solie, afirma George Butler, „prezenta Legea lui Dumnezeu și Evanghelia în curăția ei” și era „o lucrare evanghelică” concentrată asupra ascultării de porunca Sabatului. „Vă rog să țineți seama că ascultarea (voastră) este singurul lucru important”, îndemna el pe cetățeni.

LIPSA ASIGURĂRII ÎN HRISTOS

Dincolo de prezentările publice, tot atunci au început să se vadă fisuri în experiența spirituală a membrilor cînd persecuțiile pentru duminică din unele părți ale Americii au dus la arestări și închisoare. Amenințarea cu legea duminicală națională a început să aducă spectrul unui timp al strîmtoării care se apropia cu grabă.

O cercetare a scrierilor foștilor conducători din vremea aceea dă pe față simțăminte de nepregătire spirituală cînd ei se gîndeau la evenimentele de pe urmă ale pămîntului și la pregătirea lor. Un mare număr dintre ei au scris servei Domnului mărturisind că ar prefera să fie puși în morminte înainte de cercarea finală.

O întrebare a cercetării de sine se ridica între adventiști: „Crezi că neprihănirea ta este suficientă ca să treacă prin cercetarea lui Dumnezeu?” Convingerile teologice ale pionierilor cereau un da — dar sentimentul lăuntric al multor adventiști — pastori ca și laici — răspundea nu. Timpul era pregătit pentru o privire mai atentă la doctrina îndreptățirii prin credință. Sesiunea Conferinței Generale din 1888 a oferit ocazia.

La acea sesiune de la Minneapolis, E. J. Waggoner (fiul) și A. T. Jones au făcut prezentări care depășeau teologia pionierilor. Ei căutau „Evangelhia” mai degrabă decât Legea în Galateni și Romani. Au găsit neprihănirea lui Hristos și nu neprihănirea noastră ca temelie pentru a trece cu bine judecata finală.

Cînd acești frați au oferit o corectare a vechilor concepții și au arătat bisericii o nouă direcție, și perspectiva lor avea limite. Se pare că le lipsea o înțelegere precisă a scopului și a naturii juridice a îndreptării. Concepția că Dumnezeu atribuie îndreptarea lui Hristos celui ce crede, punînd-o în contul păcătosului atunci cînd acesta îl primește ca Mîntuitor și Domn, nu era definită cu claritate.

Concepția cu privire la iertare ilustrează limitările lor. Cei doi frați credeau că păcatele erau iertate printr-o tranzacție oarecum literală înăuntrul individului decît printr-o acțiune în cer în care Dumnezeu declară pe cel păcătos pocăit ca fiind drept, atribuindu-i neprihănirea lui Hristos. El credeau că neprihănirea lui Hristos este literală turnată în credincios în locul păcatului lui. „Cînd Dumnezeu iartă, aruncă, păcatul. El o face așezînd neprihănirea în locul lui. Acolo unde pînă acum a fost păcat, apare neprihănire desăvîrșită.”

Waggoner declara: „Neprihănirea lui Dumnezeu este declarată pentru iertarea păcatelor tuturor acelor care cred în Isus. El vindecă boala, punînd sănătate în locul ei. Neprihănirea care este adusă păcătosului care crede prin Evanghelie este exact același lucru ca și neprihănirea Legii, deoarece este mărturisită de Lege.”

ÎNȚELEGEREA ÎNDREPTĂȚII

Rapoartele arată lămurit că atunci conducătorii bisericii nu doreau ca anul 1888 să fie un an de înnoire teologică. Un spirit de confruntare mai de grabă decît o cercetare sinceră după adevăr a predominat în adunările Conferinței Generale. Ellen White observa: „Să ne ferescă Dumnezeu ca să mai aibă loc ceva asemănător cu ceea ce s-a dat pe față la Minneapolis.” Ea avea să mai scrie că un spirit de fariseism și de intoleranță dăduse Satanei o ocazie bună la Minneapolis.

Cu toate că vechea concepție a pionierilor și concepția oferită de Waggoner și Jones aveau defecte, fiecare din perspective avea ceva să ofere celeilalte. Dacă Duhul lui Hristos ar fi stăpînit pe cei prezenți s-ar fi realizat la Minneapolis combinarea armonioasă a ceea ce era mai bun în ambele sisteme. Integrarea accentului legal al pionierilor asupra îndreptării (cu toate că

era limitat) cu analiza hristocentrică a lui Jones și Waggoner (prin care mîntuirea se întemeia pe neprihănirea Domnului Hristos și nu pe realizarea omului) ar fi dat adventiștilor solia deplină cu privire la mîntuire care era necesară. O astfel de unire ar fi prevenit mulțimea devierilor teologice de care a suferit biserica în deceniul următor.

Singură printre adventiștii timpului, E. White, fără o analiză exegetică asemenea celei a pionierilor sau a lui Jones și Waggoner, a combinat ce a fost mai bun din ambele sisteme. Într-o scrisoare către Smith, Ellen White arată că „solia îndreptării prin credință și neprihănirea lui Hristos ca subiecte care să fie prezentate unei lumi care piere”. Cu siguranță, afirmă ea, „un interes va domina, un subiect va depăși pe oricare altul — Hristos, neprihănirea noastră.”

În „Hristos, calea vieții”, un articol scris pentru Review, serva Domnului declara lămurit înțelegerea cu privire la îndreptarea prin credință. Ea a combinat accentul legal, care îndrepta spre o lucrare cerească, al pionierilor, cu noua înțelegere a îndreptării ca dar al credinței așa cum fusese prezentat de Jones și Waggoner.

„Singura cale prin care păcătosul poate ajunge la neprihănire este prin credință. Prin credință el poate prezenta lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul păcătosului. Neprihănirea lui Hristos este primită în locul nereușitei omului, și Dumnezeu primește, iartă, îndreptățește pe cel care crede și se pocăiește, îl tratează ca și cum ar fi fost drept și-l iubește cum iubește pe Fiul Său. În felul acesta credința este socotită neprihănire.”

Serva Domnului a văzut nevoia pentru mijlocirea continuă a lui Hristos, un concept ce depășește vederea pionierilor, care atribuiau îndreptarea numai trecutului. „Mijlocirea Sa îți asigură tot ceea ce credința ta cere” declara ea. Accentul ei a făcut din îndreptare o nevoie totdeauna prezentă, un adevăr care oferă celor credincioși o adevărată asigurare și siguranță în Hristos.

„Serviciile religioase, rugăciunile, laudele și mărturisirea păcatelor din partea celui pocăit se înalță de la credinciosul sincer, ca tîmăia către sanctuarul cereșc, dar trecînd prin canalele minjite ale firii omenești, sînt atît de întinate încît, dacă nu sînt curățite prin sînge, nu pot avea valoare înaintea lui Dumnezeu... Hristos ține înaintea Tatălui cădelnița propriilor Sale merite. El adună în această cădelniță rugăciunile, lauda și mărturisirile poporului Său, și împreună cu acestea pune propria Sa neprihănire fără pată. Atunci, parfumată cu meritele ispășirii lui Hristos, tîmăia

se înalță înaintea lui Dumnezeu pe deplin acceptată. Apoi se întorc răspunsurile pline de har.”

Într-unul din volumele sale cele mai răspândite, Calea către Hristos, Ellen White a unit astfel cele două sublinieri ale îndreptării și sfințirii într-un tablou echilibrat al procesului mîntuirii. Ea a văzut ascultarea de Legea lui Dumnezeu (voia Sa) ca rod al adevăratei îndreptări: „Mai mult decît atît, Domnul Hristos ne schimbă inima. El locuiește prin credință în inima noastră. Noi trebuie să păstrăm această legătură cu Hristos prin credință și printr-o continuă consacrare a vieții noastre, și atîta vreme cît facem acest lucru, El va lucra în noi și voiața și înfăptuirea după buna Sa găsire cu cale. Astfel că putem spune: 'Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine'. Galateni 2,20. Atunci cînd Domnul Hristos va lucra în noi, vom da pe față același spirit și vom îndeplini aceleași fapte bune — fapte ale neprihănirii și ascultării.

Așadar, noi nu avem nimic în noi înșine cu care să ne mîndrim. Nu avem nici un motiv pentru înălțare de sine. Singura noastră nădejde este în neprihănirea Domnului Hristos ce ne este atribuită și în acea lucrare prin care Duhul Sfînt lucrează în și prin noi” (SC p. 63).

OCAZIA NOASTRĂ

Cum a putut greși biserica în studiul cu privire la îndreptare? Simplu, biserica de acum 100 de ani a fost derutată. Animizitatea teologică dintre conducători a pus piedici înțelegerii că subiectul îndreptării este o problemă esențială. Dar numeroasele precizări ale servei Domnului că „neprihănirea lui Hristos” și că „îndreptarea prin credință” au fost solia cea nouă, sînt prea numeroase pentru a fi puse la îndoială.

Avem acum ocazia să reafirmăm credința noastră în îndreptarea prin credință. Fără îndoială, denunțarea de către Ellen White a îndreptării prin credință ca a treia solie îngerească, constituie o chemare la redescoperire și reformă în biserica adventistă.

Cînd ne gîndim la evenimentele și problemele care s-au ridicat în anul 1888 la Conferința Generală de la Minneapolis, trebuie să ne dăm iarăși seama că proclamarea adevărului cu privire la îndreptarea prin credință, vestea că „Hristos este neprihănirea noastră”, aduce siguranță și temelie credincioșilor care trăiesc în apropierea timpului încheierii lucrării mîntuirii.

LEGALISM, ÎNGĂDIUNȚĂ, LIBERTATE ÎN HRISTOS!

Cu trei ani înaintea Conferinței din 1898, E. J. Waggoner a scris mai multe articole cu privire la Lege și Evanghelia în Epistola către Galateni. El susținea că textul: „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință” (3,24), se referă la Legea Morală a celor Zece porunci.

Aceste articole au trezit împotrivire din partea celor care considerau că Galateni 3,24 se referă la legea ceremonială. Și unii și alții au căutat să prezinte argumente pentru poziția pe care se situau în legătură cu acest text: susținând că aici este vorba de Legea Morală, iar ceilalți că este vorba de legea ceremonială.

Waggoner a prezentat o serie de studii asupra Epistolei către Galateni care desfășurau adevărul îndreptăririi prin credință. Dar, datorită interpretărilor sale cu privire la Galateni și la alte probleme care au fost discutate atunci, față de Waggoner s-au manifestat prejudecăți, nemulțumiri și o pornire de a-l combate. Așa s-a ajuns la o situație pe care serva Domnului a descris-o ca fiind „o bătălie, cît se poate de aspră și cît se poate de neînțeles” (3 SM 178). Cine ar putea calcula pierderile pe care poporul nostru le-a suferit datorită mindriei și încăpăținării, datorită ușurătății și spiritului său de discordie?

CARE LEGE ESTE ÎNDRUMĂTORUL NOSTRU?

Care este legea la care se referă Galateni 3,24: legea ceremonială, sau Legea Morală? Din partea servei Domnului nu a venit nici un răspuns la această întrebare decât în 1896 cînd ea a declarat: „În acest text (Gal. 3,24), Duhul Sfînt vorbește prin apostol în mod deosebit despre Legea Morală” (1 SM 234).

Probabil că ne întrebăm de ce Dumnezeu a așteptat opt ani pînă ce a condus biserica la adevăratul înțeles al acestor cuvinte. Să se fi datorat aceasta faptului că unii stăruiau să susțină cu putere ideile lor în ciuda intervențiilor evidente ale Duhului Sfînt?

În 1890 sora White scria: „Acum, fraților, eu nu am nimic de spus, nici o sarcină în legătură cu legea în Galateni. Această problemă mi se pare de mai mică însemnătate în comparație cu spiritul pe care voi l-ați adus în credința voastră” (Scriș. 83, 1890). Să observăm că

dînsa nu spune că înțelegerea legii în Galateni 3,24 era lipsită de importanță. Intotdeauna înțelegerea clară a Scripturilor este importantă. Dar, „spiritul pe care voi l-ați adus în credința voastră” era așa de păcătos, încît în comparație cu acesta, subiectul legii din Galateni era „de mai mică însemnătate”. Ceea ce era de primă importanță era să se dea la o parte mîndria, încăpăținarea și lipsa de iubire care distrugeau unitatea.

Trebuie ca mai întîi să fie refăcute legăturile dragostei, încrederii reciproce și adevăratei unități în Hristos. Abia apoi adevărul Cuvîntului va străluci în toată frumusețea și claritatea sa convingătoare. Principiul acesta este astăzi tot atît de adevărat ca și atunci.

Legea care este „un îndrumător spre Hristos” nu poate să dea viața (Gal. 3,21). Scopul legii este să închidă „totul sub păcat” (v. 22) „pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3,19).

În Romani 7,7 apostolul Pavel explică modul în care el încași a ajuns aici: „Păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege... ‘Să nu poftesiți’... ‘Prin faptul că se slujea de aceeași poruncă’ adaugă apostolul, urmează ca „păcatul să se arate afară din cale de păcătos” (v. 13). „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3,20). Astfel Legea arată celor păcătoși pe Domnul Hristos și îi conduce la El. Lumina care strălucește de la cruce îl iluminează preceptele și oferă darul iertării fără-plată — îndreptăirea prin credință — tuturor celor care cred.

Studiind cu atenție Epistola către Galateni, împreună cu învățăturile cuprinse în Romani și Filipeni, este limpede că Pavel spune că păzirea legii — morale sau ceremoniale — nu poate îndreptăți pe nimeni. „Să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos... pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii” (Gal. 2,16).

Singurul mijloc prin care păcătosul poate fi îndreptătit înaintea sfîntei legi a lui Dumnezeu este „neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire” (Rom. 3,22). Esența apostaziei din Galatia era tendința de a împinge oarecum pe Domnul Hristos la o parte și a adăuga faptele omenestii ca fiind de asemenea necesare pentru mîntuire.

LEGALISMUL

Putem să definim legalismul în mai multe feluri. În contextul conflictului din Galatia, introducerea — oricît de slabă — a faptelor omenestii în îndreptăirea păcătoșului înaintea lui Dumnezeu este legalism. Îndreptăirea nu este prin fapte, nici prin credință și fapte, ci numai prin credința în Domnul Hristos. Acesta este adevărul Evangheliei.

Să dăm atenție cuvintelor scrise de serva Domnului în articolul intitulat „Îndreptățiți prin credință”, publicat în aprilie 1893:

„Lucrarea îndreptării este marea lucrare care se face pentru păcătosul pătat și întinat. El este deosebit neprihănit de către Cel ce spune adevărul. Domnul atribuie celui ce crede neprihănirea Domnului Hristos și îl declară neprihănit în fața universului” (1 SM 392).

Unii consideră această doctrină a îndreptării prin credință, învățătura că Dumnezeu declară neprihănit pe păcătos și îl privește ca și cînd nu ar fi păcătuț niciodată, ca pe o farsă judiciară. Ellen White nu se lăsa deranjată de asemenea acuzații. Ea scria: „Păcătoșii pot să fie îndreptățiți de Dumnezeu numai cînd El le iartă păcatele, îi scutește de pedeapsa pe care o merită, și Se poartă cu ei ca și cînd ar fi drepti și nu ar fi păcătuț, primindu-i în favoarea divină și tratindu-i ca și cînd ar fi neprihăniți. Ei sînt îndreptățiți numai prin neprihănirea Domnului Hristos care le este atribuită” (3 SM 194).

ÎNGĂDIUNȚA FAȚĂ DE PACATE?

Această îndreptărire înseamnă că ni se îngăduie să păcătuim fără să fim pedepsiți? Unii se tem că s-ar putea înțelege așa ceva. Dar o asemenea bănuială este absurdă. Întreaga Scriptură mărturisește că standardele vieții celui neprihănit sînt așezate prin Evanghelia la un nivel incomparabil mai înalt decît ar putea sta cerințele literei legii. Legea lui Dumnezeu, care este „sfîntă, dreaptă și bună” (Rom. 7,12), se adresează inimii și motivei noastre profunde. În inima sa, fiecare creștin înțelege această. Predica de pe munte iluminează solia clară a legii care vorbește lăuntru-lui nostru.

Duhul Sfint ne conduce, în lumina care strălucește de la cruce, către o pocăință profundă. El nu numai că trezește în noi dorința de a împlini voința Tatălui, dar ne și face în stare să o împlinim. Și adevărul este că „nimic nu pătrunde atât de profund către cele mai adânci motive ale purtării noastre cum o face convingerea iubirii iertătoare a Domnului Hristos“ (DA 493).

Cît de clar și simplu spunea Pavel către tînărul pastor Tit : „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfint, pe care l-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mîntuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții vecinice. Adevărat este cuvîntul acesta, și vreau să spui apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintîi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!“ (Tit 3,5-8).

Același adevăr este exprimat în Efesenii 2,1-10. Noi sintem mîntuiți prin har și nu prin fapte. „Căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele

bune, pe cări le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (v. 10).

LIBERTATEA ÎN HRISTOS

O înțelegere corectă a îndreptăririi prin credință nu duce niciodată la îngăduirea păcatelor sau la coborîrea standardelor. Efectul ei este exact cel opus. Adevărata îndreptărire conduce la adevărata libertate în Hristos. Păcătoșul este eliberat nu numai din sclavia eului și a mîntuirii prin faptele proprii, ci și din slujirea înșositoare a lui Satana. „După ce ați fost robi ai păcatului,“ scria Pavel, „ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii“ (Rom. 6,17,18). Numai în lanțurile sigure ale Domnului Hristos găsim noi deplină libertate. Acesta este un paradox, un paradox plin de slavă.

CREDIȚA MÎNTUITOARE

În sine credința nu este o virtute sau o faptă pe care Dumnezeu o răsplătește acordîndu-ne îndreptărire și sfințire. Ea este un dar de la Dumnezeu (Rom. 12,3; Efes. 2,8) și este mijlocul prin care noi apu-

căm „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe“, prin care devenim „părtași firii dumnezeiești“, și scăpăm de „stricăciunea care este în lume prin poftă“ (2 Petru 1,4).

Cu un an și jumătate înainte de sesiunea din 1883 a Conferinței Generale, serva Domnului a dat această minunată descriere a mîntuirii, pe care să ne-o însușim din nou și pe deplin :

„Banii nu pot să o cumpere, mintea nu poate să o priceapă, puterea nu poate să o cucerească; dar tufuror celor care o primesc, harul glorios al lui Dumnezeu le este dat din belșug și fără plată. Oamenii nu pot decît să își simtă nevoia și, renunțînd la orice buzire pe sine, să primească mîntuirea ca pe un dar. Cei care vor intra în cer nu îi vor urca zidurile cu neprihănirea lor, și porțile lui nu li se vor deschide din cauza darurilor lor scumpe de aur și argint; ci ei vor cîștiga intrarea în multe locuințe din casa Tatălui prin meritele crucii Domnului Hristos“ (RH 15 mar. 1887).

Prin credincioșia și ascultarea noastră iubitoare față de El, viața noastră va vorbi cu tot mai multă limpezime despre relația mîntuitoare pe care o avem cu Cel ce este Răscumpărătorul nostru și Desăvîrșitorul nostru.

POCĂINȚA—O RĂSPUNDERE PERSONALĂ ȘI ACTUALĂ

Anul 1988 face ca gîndurile multor adventiști să se îndrepte către istorica sesiune a Conferinței Generale din 1888. Cu acea ocazie, dezbaterile cu privire la îndreptățirea prin credință și alte subiecte înrudite au dat loc unui conflict foarte ascuțit. Atît din relatările unor participanți, cit și din cuvintele rostite și scrise de serva Domnului — atunci și în anii care au urmat — trebuie să recunoaștem că s-au dat pe față atitudini dureroase de necreștinești. Și pentru că mulți dintre delegații prezenți la sesiunea Conferinței Generale au greșit, unii au socotit că întreaga biserică a greșit. Pasul următor a fost o chemare la pocăință din partea întregii biserici pentru greșeala săvîrșită de biserică și de conducătorii ei în anul 1888. Acest apel la pocăință colectivă se bazează pe trei afirmații :

1. Biserica a comis un păcat la sesiunea Conferinței Generale din 1888, atunci cînd a respins solia îndreptăririi prin credință.

2. Biserica nu s-a pocăit de acest păcat.

3. Deoarece biserica are o existență colectivă, biserica de astăzi

nu va primi ploaia tîrzie, pînă cînd nu va ajunge la o pocăință colectivă pentru spiritul de răzvrătire manifestat în 1888.

Înțelegerea naturii colective a bisericii — trupul Domnului Hristos — precum și implicațiile ei merită un studiu atent. Ce învață Biblia despre natura colectivă a bisericii și despre responsabilitatea ei colectivă? Dar scrierile servei Domnului ce lumină aduc ?

Poate că exemplul cel mai clar al Vechiului Testament de responsabilitate colectivă se găsește în istoria lui Acan. Iosua a dat instrucțiuni foarte clare armatei lui Israel cum să se comporte în timpul luării Terihonului : „cetatea să fie dată Domnului spre nimicire... Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire... Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier, să fie închinute Domnului, și să intre în visteria Domnului“ (Iosua 6,17-19).

În ciuda acestei stricte porunci, Acan a luat unele din lucrurile date spre nimicire și le-a ascuns în cortul său. Descriînd păcatul acestui singur om, Biblia vorbește în termeni colectivi : „Copiii lui Israel

au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire“. Și Domnul S-a aprins de minie împotriva copiilor lui Israel la Ai : cînd Iosua s-a aruncat cu fața la pămînt înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu i-a spus că tot poporul a păcătuit. „Israel a păcătuit; au călcat legămîntul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit, și le-au ascuns printre lucrurile lor“ (v. 11).

Identitatea colectivă poate fi de asemenea văzută în rugăciunea lui Solomon la sfințirea templului (2 Cron. 6,24-39) și în răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Solomon, ce cuprinde întreg poporul. „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea ... îl voi asculta din ceruri, îi vor ierta păcatul, și-i voi tîmădui țara“ (2 Cron. 7,14). Avem de asemenea rugăciunea lui Daniel în care este cuprins întreg poporul Israel (Dan. 9), și pe cea a lui Ezra (Neemia 2). Atît Daniel cît și Ezra recunoșc că împărații și prinții lui Israel, preoții și leviiți, au păcătuit și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Apoi acești bărbați ai lui Dumne-

zeu au făcut un pas mai departe și anume acela de a accepta vinovăția alături de cei care s-au răzvrătit: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire” (Dan. 9,15). „Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat căci Te-ai arătat credincios, iar noi am făcut rău” mărturisea Era (Neemia 9,33).

În 1 Corinteni 12,12-27, Pavel clarifică faptul că biserică este corpul colectiv al lui Hristos: „Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el” (1 Cor. 12,26).

Doctrina noastră în legătură cu natura omului și natura păcatului este construită de asemenea pe conceptul identității colective: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina că toți au păcătuit” (Rom. 5,12). „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (v. 18,19).

În apărarea slujbei de Mare Preot a lui Isus Hristos, Pavel susține superioritatea profeției lui Melchisedec față de preția levitică, pe baza identității colective: „Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuială, ca să zicem așa, prin Avraam, căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întîmpinat Melchisedec pe Avraam” (Evrei 7,9-10).

Poziția servei Domnului. În 1904, într-o serie de 19 articole, E. G. White s-a ocupat de Neemia și reînvierea spirituală ce a avut loc sub conducerea lui și a lui Ezra. Primele cuvinte ale primului articol sînt o declarație cu privire la identitatea colectivă. „Printre copiii lui Israel răspîndiți în țările păgine ca un rezultat al celor 70 de ani de captivitate, au existat creștini patrioți — oameni care erau credincioși față de principii, oameni care prețuiau slujirea lui Dumnezeu mai presus de orice avantaj pămîntesc, oameni care erau gata să dea cinste și onoare lui Dumnezeu chiar dacă ar pierde totul. Acești oameni trebuiau să suferă împreună cu cei vinovați.”

În ultimul articol din această serie ea are următoarea declarație: „Ezra și Neemia s-au umilit mereu înaintea lui Dumnezeu mărturisind păcatele poporului lor ca și cînd ei înșiși ar fi fost vinovați”. În toate aceste articole, servei Domnului prezintă responsabilitatea conducerii bisericii în contextul conceptului corpului colectiv al lui Hristos.

Astfel, Biblia și scrierile Spiritului Profetic prezintă poporul lui Dumnezeu ca un grup colectiv.

Înainte de a clarifica noțiunea de pocăință colectivă, trebuie să mai privim încă două idei:

1. Pedepsa divină este împărtășită de către corpul colectiv;

2. O generație ulterioară poate să se împărtășească de vinovăția generației dinaintea ei.

Este clar faptul că membrii poporului colectiv al lui Dumnezeu sînt părtași pedepselor pronunțate. Israelii din generația lui Acan au fost părtași la dizgrația lui Dumnezeu față de păcatul lui Acan. „Creștini patrioți” asemenea lui Daniel și celor trei prieteni ai săi au fost luați în captivitatea babiloniană din cauza păcatelor trecute și prezente ale poporului lui Iuda. Servei Domnului spune: „Acești oameni au trebuit să suferă împreună cu cei vinovați”. Dar oare ei au suferit pentru faptul că au împărtășit vinovăția cu cei răzvrățiți?

Trebuie să fim atenți să nu confundăm pedeapsa cu împărtășirea vinovăției. Ambele sînt trăite în colectiv, dar sînt totuși lucruri diferite. Poate oare vinovăția unei generații să fie împărtășită și de către o altă generație? Isus a acuzat pe conducătorii religioși ai timpului Său că sînt „șiii aceluia care au omorît pe profeți” (Matei 23,31), și

verse singele lui Hristos și se împărtășeau de același spirit care dusesse generațiile de mai înainte să ucidă pe solii lui Dumnezeu. De aceea ei se făceau vinovați de aceeași vină a strămoșilor lor.

Vorbind despre împotrivirea iudeilor față de învățătura apostolilor după înălțarea la cer a lui Isus Hristos, servei Domnului spune: „Copiii n-au fost condamnați pentru păcatele părinților, dar cînd, avînd cunoștință de toată lumina dată părinților lor, copiii resping lumina în plus ce le-a fost dată, ei devin părtași ai păcatelor părinților lor și ajung să umple măsura nelegiuirii lor.” (Idem, 28).

Să reținem faptul că ultima frază a acestei declarații are două părți. Declarația principală este: „Copiii n-au fost condamnați pentru păcatele părinților.” Aceasta este urmată de o propoziție condițională care exprimă condiția în care copiii se împărtășesc de vinovăția respingerii lui Isus, alături sau împreună cu părinții lor. „Cînd, avînd cunoștință de toată lumina dată părinților lor, cînd avînd o lumină în plus, ei totuși resping lumina, se fac părtași păcatelor părinților lor.”

Astfel vinovăția unei generații poate fi împărtășită de o generație mai tîrzie, dacă această generație continuă să nutrească păcatele generației dinaintea ei. Dacă conducătorii religioși ar fi acceptat pe Isus, ei nu s-ar fi împărtășit de vinovăția aceluia dinaintea lor. Dacă iudeii care au auzit predicarea apostolilor după înălțarea la cer a Domnului ar fi acceptat pe Isus ca Mintuitor al lor, ei nu ar fi fost vinovați alături de părinții lor.

Pocăința colectivă. I se cere oare bisericii de astăzi datorită identității sale colective — să se pocăiască de păcatul ce a fost comis în 1888 de înaintașii săi spirituali?

Dacă servei Domnului scrie că nu pot fi condamnați copiii pentru păcatele părinților lor, atunci este greu să se pocăiască copiii de un păcat de care nu se fac vinovați. Dar ce este cu mărturisirea colectivă cuprinsă în rugăciunile lui Daniel și Ezra? O cercetare atentă ne descoperă faptul că rugăciunile lor erau rugăciuni de mijlocire.

Să reținem următoarele din rugăciunea lui Daniel:

1. Daniel mărturisea păcatele poporului său: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale” (Dan. 9,5). „Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta” (Dan. 9,8).

2. Daniel mijloca pentru poporul său și cerea iertare pentru ei. „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne!” (Dan. 9,19).

3. Porara rugăciunii lui Daniel este un apel adresat lui Dumnezeu

El a adăugat că o „să vină asupra noastră tot singele nevinovat, care a fost vărsat pe pămînt, de la singele neprihănitului Abel pînă la singele lui Zaharia, fiul lui Berechia, pe care l-ai omorît între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.” (Matei 23,35,36). Este clar că cei cărora li se adresa atunci Domnul nu ucisese nici pe Abel și nici pe Zaharia și pe nici un alt martir. Cum puteau ei atunci să fie socotiți vinovați?

În legătură cu declarația Domnului Hristos făcută conducătorilor religioși, E. G. White spune: „În același fel Hristos declara pe iudeii timpului Său ca fiind vinovați de singele sfinților care fusese vărsat începînd din zilele lui Abel, pentru că ei aveau același spirit și căutau să facă același lucru pe care îl făcuseră acești ucigători ai profeților” (G C p. 268). Vedem cum conducătorii religioși de atunci căutau să

pentru a îndepărta pedeapsa pe care el și poporul său o împărtaşeau ca un grup colectiv, datorită păcatelor lor, cum și datorită păcatelor generațiilor dinaintea lor. „Dar, Doamne, după toată îndurarea Ta, abate mânia și urgia Ta de la catarea Ta Ierusalimul, de la muntele Tău cel sfânt; căci din pricina păcatelor noastre și din pricina nelegiuirilor părinților noștri este Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară” (Dan. 9,16).

Rugăciunea lui Ezra este asemănătoare aceleia a lui Daniel. El recunoaște păcatele trecute și prezente ale poporului său și cere lui Dumnezeu să îndepărteze pedeapsa de care Israel se face părtaș ca rezultat al faptului că sint un corp colectiv (Neemia 9). Niciuna din aceste rugăciuni nu susține ideea pocăinței unei generații, pentru păcatele unei alte generații. Daniel recunoaște părtașia vinovăției „din pricina păcatelor noastre și din pricina nelegiuirilor părinților noștri” (Dan. 9,16). „Pe cînd încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel” (Dan. 9,20). Aceste rugăciuni ilustrează totuși faptul că Dumnezeu Se ocupă de poporul Său ca un corp colectiv și pedeapsa este și ea împărtaşită de către acest grup colectiv.

Declarația servei Domnului (G C 23) nu poate fi folosită pentru a susține ideea că generația prezentă trebuie să se pocăiască de păcatele generației dinaintea ei. Generația prezentă devine părtașă la păcatele părinților numai atunci cînd continuă păcatele generației dinainte. Ca părtași ai aceluiași păcate, ei sint părtași la vinovăția pentru păcatele făptuite, dar ei nu sint răspunzători de păcatele generației dinaintea lor. Responsabilitatea copiilor este aceea de a se pocăi de propriile lor păcate. Cînd acest lucru s-a făcut, ei nu se mai fac părtași de vinovăția generației dinainte.

În timpul sesiunii Conferinței Generale din 1888 dezbaterile cu privire la îndreptățirea prin credință au degenerat repede într-o luptă dirză între „vechea gardă” și susținătorii lui Jones și Waggoner. Pentru că servea Domnului a susținut poziția lui Jones și Waggoner în ceea ce privește îndreptățirea prin credință, ea a devenit obiect de batjocură și ironie. Rolul ei de sol al lui Dumnezeu cum și integritatea și adevărul mărturiilor sale, au fost puse sub semnul întrebării.

Simfămintele de gelozie și ură ce au dus la respingerea sfatului lui Dumnezeu constituie „spiritul de la Minneapolis”. Neprihănirea

prin credință este mai mult decît o simplă doctrină. Ea este o legătură vie cu Isus ce dă naștere la iubire față de Dumnezeu și față de aproapele. Spiritul Minneapolisului este cu totul străin îndreptățirii prin credință.

Spiritul împotrivirii și al ostilității împiedică Duhul lui Dumnezeu să facă lucrarea pe care Dumnezeu intenționează s-o facă. După confesiunea unii delegați au dus cu ei, în cîmpurile lor de lucru, acest spirit de la Minneapolis.

Dacă biserica de astăzi dă pe față spiritul de la Minneapolis — opoziție și ostilitate împotriva mărturiilor și simfămintele de împotrivire și ură față de frați — atunci ne facem și noi părtași vinovăției de care s-a făcut vinovată generația trecută. Dar dacă nu luăm aceste atitudini greșite, atunci nu mai sintem sub această vinovăție, chiar dacă noi încă mai ne împărtaşim de consecințe — întirzierea revenirii Domnului Isus Hristos. În timp ce perpetuînd aceleași păcate, generația de mai tîrziu se poate împărtași de vinovăția generației dinaintea ei, fiecare generație este răspunzătoare numai pentru purtarea sa: pocăința aparține numai celor ce păcătuiesc în prezent, și care aduc astfel, personal o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

CONDAMNARE SAU SALVARE?

Care este relația dintre îndreptățirea prin credință și întreita solie îngerească din Apocalips 14?

Întreita solie îngerească din Apoc. 14,6-12 a avut o contribuție vitală la nașterea și înaintarea mișcării advente. Această solie a ocupat un loc central în luptele și biruințele ei. În lumina istorice conferințe de la Minneapolis din 1888, cum ar trebui să înțelegem astăzi această triplă solie? Care ar trebui să fie relația noastră cu ea?

După încheierea lucrărilor acestei sesiuni unii frați s-au temut că servea Domnului și frații Waggoner și Jones puneau prea multă importanță pe îndreptățirea prin credință. Ei considerau că aceasta ar putea să-i împiedice în vestirea soliei îngerului al treilea. Servea Domnului a luat următoarea poziție față

de temerile lor: „Mai mulți mi-au scris întrebîndu-mă dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, și eu le-am răspuns: 'Da, ea este adevărata solie a îngerului al treilea'” (R.H. 1 aprilie 1890 p. 193).

Care este deci legătura dintre îndreptățire și soliele celor trei îngeri?

EVANGHELIA VEȘNICA

Solia primului înger este construită, așa cum se poate vedea foarte clar, pe temelia Evangheliei veșnice (Apoc. 14,6). Această veste bună este aceeași în toate veacurile. Evanghelia oferită lumii în solia primului înger este aceeași pe care

Pavel a oferit-o galatenilor în secolul întâi. „Dar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Gal. 1,8).

Mulți cercetători consideră că miezul evangheliei lui Pavel se află în Romani 3,24-28. Pe scurt, aceste versete spun aceasta: omenirea a păcătuit și a pierdut slava lui Dumnezeu. Domnul Hristos a venit și prin moartea Sa a luat asupra-Si toată pedeapsa pentru păcat. Acum Dumnezeu este drept cînd declară că păcătoșul care se pocăiește și crede este neprihănit, nu datorită vieții trăite de păcătoș, ci datorită vieții desăvîrșite trăite de Încuitorul nostru.

Indreptărea prin credință dă asigurarea că, în orice moment, întreaga viață a credinciosului stă sub acoperirea vieții desăvârșite a Înlocuitorului nostru și că Dumnezeu privește la omul păcătos ca și când acesta n-ar fi păcătuț niciodată. Aici se descoperă tot ce este mai înalt și mai bun în harul lui Dumnezeu!

Adevărul strălucit al mântuirii prin înlocuire străbate ca un fir de aur atît Vechiul cît și Noul Testament. El este arătat cu claritate în contrastul dintre oferirea de către Cain a roadelor cîmpului, produsele muncii sale, și jertfiera de către Abel a unui miel. El este reprezentat de berbecul care a luat locul lui Isaac pe altarul de jertfă. Acest adevăr a fost înscris pe ușorii locuințelor israelite, și casele care au fost ocrotite prin singe au găsit salvarea. Mîntuirea prin înlocuire a fost desenată în nisipul pustiei atunci cînd păcătoșii mușcați de șarpe și-au întors privirile, în credință, către șarpele de aramă ridicat de Moise. Și punctul culminant al Vechiului Testament, capitoul 53 din Isaia, se înalță ca un pisc de munte acoperit cu zăpadă, trimițîndu-și strălucita vestire a Evangheliei de-a lungul tuturor timpurilor.

Tilharul care s-a pocăit pe cruce ne oferă un exemplu concludent al mîntuirii prin înlocuire. În ciuda oricăror fapte bune pe care ar fi putut el să le aibă de-a lungul vieții, înainte de cruce, și punînd la socoteală chiar și cele cîteva minute de credință cînd se afla pe cruce, trebuie totuși să înțelegem că din punct de vedere spiritual el era gol și nevrednic pentru ceruri. Lui i se va îngădui să intre în ceruri nu datorită unor merite care i se pun în socoteală, ci pentru că el s-a încrezut în viața neprihănită a Înlocuitorului său.

Acel fir de aur al mîntuirii prin înlocuire străbate și Evanghelia veșnică din Apocalips 14,6.

PRINCIPIUL BABILONIAN

Al doilea înger din Apocalips 14 ne avertizează împotriva principiului Babilonului. Care este acest principiu? Ca să îl descoperim trebuie să mergem înapoi la vechiul turn Babel, unde auzim că se exprimă următoarea ambiție: „Să ne facem un nume“ (Gen. 11,4). Mai târziu auzim pe Nebucadnețar care spune: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?“ (Dan. 4,30).

Esența principiului babilonian constă în înălțarea de sine și încrederea în merite omenești. Păcatul

mîndriei își are originea în inima lui Lucifer (vezi Isaia 14,12-14) și a devenit caracteristica dominantă a religiei apozitaziale. „Principiul că omul se poate mîntui prin fapte proprii stă la temelia oricărei religii păgîne“. (D A p. 36).

Indreptărea prin credință este chiar răspunsul lui Dumnezeu la principiul babilonian. Aici este chiar opusul mîntuirii prin merite și fapte omenești. „Ce este îndreptărea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu prin care El aruncă în țărînă slava omului, și face pentru om ceea ce nu stă în puterea sa să facă pentru sine“ (T M p. 456).

Ori de cîte ori vom fi ispitiți să privim la faptele noastre pentru mîntuire și să ne biziim pe meritele programului nostru de viațuire sănătoasă, sau să ne mîndrim cu menținerea standardelor bisericii și să ne încredem în parte în noi înșine și în parte în Dumnezeu pentru primirea vieții veșnice, trebuie să veghem ca nu cumva să fim cîștigați de principiul babilonian. În acele momente avem nevoie de adevărul proclamat la Minneapolis: „Nici o faptă pe care o poate face păcătosul nu va reuși să-i asigure mîntuirea. Intotdeauna Creatorului I S-a convenit ascultare, pentru că El a dotat pe om cu capacități pentru slujirea Sa. Intotdeauna Dumnezeu a cerut de la om fapte bune, dar faptele bune nu pot reuși să-i cîștige mîntuirea. Este cu neputință pentru om să se mîntuiască singur. El poate să se înșele singur în această privință, dar el nu se poate mîntui pe sine. Numai neprihănirea Domnului Hristos îi poate da mîntuirea, și aceasta este darul lui Dumnezeu.“ (RH 20 dec. 1892, p. 786; Ms. 36/1890).

Nu este nici o îndoială că legea lui Dumnezeu are un loc important în solile celor trei îngeri, pentru că ea este legată de judecată și este cuprinsă în caracterizarea celor care primesc solia: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu“ (Apoc. 14,12).

La o sută de ani după Minneapolis noi trebuie să sunăm din trîmbiță un semnal clar cu privire la lege și mîntuire. Legea morală trebuie să fie înălțată, arătînd că ea este standardul neprihănirii, dar nu mijlocul de obținere a neprihănirii.

Serva Domnului a descris concis și foarte frumos acest proces: „Neprihănirea este ascultarea de lege. Legea cere neprihănire, și aceasta este datoria păcătosului față de lege; dar el este neînstare să aducă ascultare. Prin credință el poate aduce lui Dumnezeu meritele Domnului Hristos, și Dumnezeu pune ascultarea Fiului Său în contul păcătosului. Neprihănirea Domnului Hristos este acceptată în locul căderii omului, și Dumnezeu primește, iartă și îndreptățește pe cel ce

se pocăiește și crede, îl tratează ca și cînd ar fi neprihănit și îl iubește așa cum iubește pe Fiul Său. În acest fel credința este socotită neprihănire“.

INDREPTĂREA PRIN CREDINȚĂ

Dacă noi acceptăm binecunoscuta declarație a servei Domnului că îndreptărea prin credință este cu adevărat solia îngerului al treilea, atunci avem nevoie să urmăm cu mai multă atenție diferitele aspecte ale îndreptării prin credință în lumina soliei îngerului al treilea. Să privim la următoarele aspecte ale îndreptării prin credință: a) importanța ei; b) rolul ei; c) relația ei cu sfințirea; d) relația ei cu judecata.

a) *Importanța.* Ce putem spune cu privire la solia îngerului al treilea în sine? Din punct de vedere logic nu ar fi mai bine să legăm îndreptărea prin credință de „Evanghelia veșnică“ a primului înger și apoi, în legătură cu solia îngerului al treilea să vorbim despre sfințirea sau dezvoltarea caracterului sau desăvârșire? Nu am putea să privim îndreptărea ca un pas important, esențial, de la începutul vieții creștine, dar să considerăm că în perioada în care ajungem la solia îngerului al treilea, cheia de boltă a soliei finale a lui Dumnezeu pentru omenire, ar fi de așteptat să lăsăm în urmă îndreptărea prin credință și să trecem la ceva mai înalt? Nu!

Declarația sorei White trebuie să însemne că toți aceia care acceptă solia îngerului al treilea vor avea întotdeauna nevoie să fie înlocuiți de viața neprihănită a Domnului Hristos prin care să poată fi primiți de Dumnezeu. Oricât de glorioasă ar fi ascultarea noastră, noi nu vom ajunge niciodată în această viață în situația de a sta înaintea lui Dumnezeu fără meritele Mântuitorului.

b) *Rodul.* S-a spus pe drept că omul este îndreptățit doar prin credință, dar credința care îndreptățește nu este niciodată singură. Fiind în adevăr solia îngerului al treilea este clar că îndreptățirea prin credință produce roadele sfințirii și ascultării. Acest lucru este scos în evidență de atitudinea poporului lui Dumnezeu față de fiară, chipul ei și semnul ei (Apoc. 14,9-12).

Adevărata credință lucrează din iubire (Gal. 5,6) și credința lipsită de faptele corespunzătoare este moartă (Iacov 2,20). Acolo unde viața este lipsită de rodul iubirii și al ascultării trebuie să ne întrebăm dacă este adevărat că am primit îndreptățirea prin credință. Când oamenii păcătoși vor înțelege și vor accepta darul minunat al neprihănității lui Dumnezeu, ei vor trăi experiența înnoirii și a creșterii în sfințire. Legea lui Dumnezeu va fi scrisă în inimile celor ce intră în relația noului legământ, și în viața lor se va vedea rodul armoniei cu Dumnezeu.

Cum s-ar putea însuma mai bine această legătură dintre îndreptățirea numai prin credință și răspunsul ei în fapte ale ascultării decât în rindurile care urmează? „Noi nu câștigăm mântuirea prin ascultarea noastră, căci mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, care se primește prin credință. Dar ascultarea este rodul credinței” (SC p. 61).

c) *Relația cu sfințirea.* „Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5,1). Această fericită stare de îndreptățire nu are o durată scurtă, limitată la convertire. Cel socotit neprihănit este acceptat în Cel Prea Iubit, prin meritele Domnului Hristos, și procesul sfințirii merge alături de îndreptățire, dar nu o înlocuiește. Domnul Hristos este îndreptățirea noastră și sfințirea noastră; El ne oferă atât dreptul cât și calitatea (calificarea) să intrăm în cer.

Trebuie să fim atenți ca nu cumva să primim mântuirea noastră prin îndreptățire ca fiind un dar și prin sfințire ca fiind meritată, cel puțin în parte. Mântuirea noastră este cu totul din har. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ei este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2,8,9).

Adevărul despre Sabat face parte integrantă din solia îngerului al treilea. Ca un semn de credincioșie față de Creatorul cerului și al pământului, el trebuie să fie așezat din nou la locul care i se cuvine în solia finală a Cerului pentru om.

Sabatul este un minunat simbol atât pentru îndreptățirea prin credință cât și pentru sfințirea prin Domnul Hristos. Ca un semn al îndreptățirii, Sabatul ne reamintește că am intrat în odihna lui Dumnezeu și am încetat să ne încredem în faptele proprii pentru mântuire (vezi Evrei 4,1-10), deci ne odihnim împreună cu Hristos în lucrarea Sa încheiată.

Tot așa Sabatul este un semn al sfințirii și arată că neprihănirea noastră vine de la Domnul (vezi Ezech. 20,12,20).

d) *Relația cu judecata.* Chiar și atunci când numele lor vor fi cecitate la judecată, copiii lui Dumnezeu vor avea nevoie de îndreptățirea prin credință. După ce descrie experiența marelui preot Iosua E. G. White prezintă lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul cerese în favoarea poporului Său: „Prin neprihănirea Lui care le este atribuită, ei sînt primiți de Dumnezeu ca unii care arată lumii că recunosc credincioșia lor față de Dumnezeu prin păzirea tuturor poruncilor Sale” (R.H. 22 August 1893, p. 531).

Aplicînd viziunea despre Iosua la lucrarea judecătii, serva Domnului scria: „În hainele sale minjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția, el (omul) stă înaintea lui Dumnezeu. Dar Isus, Apărătorul nostru, roșește de un apel puternic în folosul tuturor celor ce prin pocăință și credință l-au încredințat viața lor. El apără cauza lor și înfrînge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Calvarului... Noi nu putem să răspundem acuzațiilor pe care Satana le aduce împotriva noastră. Numai Domnul Hristos ne poate apăra cu succes. El este în stare să aducă la tăcere pe acuzator cu argumente care nu se bazează pe meritele noastre, ci pe ale Sale” (5 T p. 471, 472).

LOCUL CENTRAL, PENTRU ISUS

Una dintre temele dominante ale soliiilor prezentate comunităților și pastorilor bisericii noastre după

Minneapolis a fost Domnul Hristos, neprihănirea noastră.

Ellen White s-a unit în această proclamare a locului central ocupat de Domnul Hristos în solia adevărată. Într-un articol din 1889, ea vorbește despre membrii ai bisericii care văd „o nouă frumusețe în solia îngerului al treilea”.

Pentru ca ceea ce solia îngerului al treilea are de spus cu privire la Legea lui Dumnezeu și adevăratul Sabat să triumfe, ea trebuie să fie scăldată în harul lui Dumnezeu revărsat prin Isus. Domnul Hristos trebuie să fie chiar inima solicii. Domnul Hristos și neprihănirea Sa vor deveni marea centru de atracție, cei care primesc solia vor fi credincioși Legii Morale a lui Dumnezeu și semnului deosebit al lui Dumnezeu, adevăratul Sabat.

Să ne păzim ca nu cumva să roșim predici din care Hristos lipsește și să imităm astfel jertfa lui Cain. „Ridicați pe Isus înaintea oamenilor. Stropiți stâlpii ușii cu sîngele Mielului de pe Calvar, și veți fi în siguranță” (Ibid).

Serva Domnului subliniază rolul pe care proclamarea neprihănității Domnului Hristos îl va avea în încheierea lucrării: „Lumina trebuie să strălucască de la poporul lui Dumnezeu în raze clare și precise, aducînd pe Isus înaintea bisericilor și înaintea lumii... Un interes va predomina, un subiect va cuprinde pe toate celelalte — Hristos, neprihănirea noastră”.

Să cîntăm deci și noi imnul speranței și slavei! Acesta este un cîntec a cărui temă dominantă este Domnul Hristos. „Cînd noi vom înțelege că nădejdea slavei noastre este Hristos, că noi sîntem totul în El, ne vom bucura cu o bucurie de negrăit și plină de slavă”.

Să răsune deci solia auzită la Minneapolis! Să cîntăm melodiile dulci ale îndreptățirii prin credință și ale neprihănității în Hristos! Să se ridice tot mai sus crucea de pe Golgota și meritele Domnului Hristos! Hristos să fie prezentat ca singura nădejde a păcătoșului, căci „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1,30). Și atunci noi vom fi un popor pregătit pentru venirea Domnului.

Aducem la cunoștința cititorilor noștri noua adresă a sediului Uniunii de Conferințe: str. Plantelor nr. 12, sector 2, cod 70308, București. Tel.: 20.77.60, 20.76.65 și 20.42.07.

RĂSCUMPARARE NUMAI PENTRU PĂCĂTOȘI

U ani în urmă mă aflam cu soția în masivul Piatra Craiului. Era o zi frumoasă de august. Soarele făcea ca pădurea și piscurile acestui deosebit de frumos lanț de munți ai țării noastre să strălucească de o frumusețe sălbatică ce ne încanta. Urcând spre creastă ne opream adesea pentru a admira feeria de culori și peisajul unic din jurul nostru. Ajunși sus, pe creastă, ni s-a înfățișat ochilor un tablou feeric care ne-a încântat și a răsplătit efortul urcușului și greutatea rucsacurilor din spate. Într-un tirziu am început să coborîm spre cabana unde aveam să rămânem peste noapte. Am constatat însă curind că am zăbovit prea mult pe creastă și mergeam de acum în necunoscut într-o regiune muntoasă și plină de primejdii. Intineric, pădurea sălbatică, deusolată... perspectiva era destul de sumbră. Pierduți în imensitatea pădurii și a nopții, nu mai speram de a ajunge la cabană pînă dimineața. În tăcerea apăsătoare a nopții ne-am plecat în genunchi și ne-am rugat Celui Atotputernic pentru intervenție. Sculindu-ne de la rugăciune, ne-am reorientat și am pornit într-o direcție opusă celei în care am mers pînă atunci. Spre uimirea și bucuria noastră în câteva minute ne aflam în fața cabanei.

APARTINEM UNEI LUMI ÎN PACAT

Cinci miliarde de ființe omenesci caută să înțeleagă însemnătatea vieții, luptîndu-se pentru o fericire durabilă, luptă cu boala și cu problemele bătrîneții. Într-un sens populația Terrei noastre, un fir de praț în vastitatea universului, se luptă să se întoarcă pe calea cea bună și dreaptă pe care a pierdut-o acum aproximativ 6 000 de ani, cînd primii părinți ai omenirii au apucat pe căi greșite și și-au pierdut orientarea lor spre Dumnezeu.

În aceeași zi legătura intimă a unei încrederi depline a fost ruptă. Ei au încercat să obțină ispititoarea cunoaștere ce le-a fost oferită mult mai repede decît ar fi obținut-o prin ascultare și creștere spirituală. Șarpele a propus — pentru realizarea acestei cunoașteri — un drum mai scurt și Adam și Eva au păcătuț. În mijlocul paradisului ei au devenit creaturi pierdute. Urmarea acțiunii lor este tragică pentru noi toți. Cu toții aparținem unei generații pierdute în păcat. „Toți s-au abătut... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Rom.

3,12). Astăzi putem să închidem ochii și să ne ascundem după tufșurile filozofiei sau ale satisfacției profesionale sau materiale — opera gândirii și a muncii noastre — dar trebuie să stăm în fața tristei realități că nu există viață spirituală și fizică despărțită de Dumnezeu.

Cînd Dumnezeu a întrebat pe Adam: „Unde ești?” (Gen. 3,9), rațiunea acestei întrebări n-a fost aceea de a furniza informații lui Dumnezeu, ci ea a fost pusă pentru orientarea lui Adam. Prima pereche de oameni a devenit dintr-odată conștientă de faptul că ei au pierdut încrederea pe care Dumnezeu le-o acordase, și au pierdut deasemenea și neprihănirea, sfințenia, pacea, curăția și tot ceea ce le-a adus o perfectă armonie în timpul petrecut în Eden. Și în eurind au constatat că și-au pierdut deasemenea căminul și tot confortul lor din Eden.

Ei erau pierduți și sôrțiți — în mod iremediabil — unei morți veșnice. Dîndu-și seama de păcatul lor „omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină” (v. 8). Destinul lor vrednic de plîns s-a datorat separării lor de Dătătorul vieții. Chemarea lui Dumnezeu adresată lui Adam a pătruns tăcerea de moarte a disperării omenesci. A fost prima încercare a lui Dumnezeu, dintr-o lungă preocupare de a căuta și salva pe cei pierduți (Luca 19,10).

DECEPTII ÎN MIJLOCUL PROGRESULUI UMAN

Păcatul totdeauna taie frînghiile legăturii cu Dumnezeu și inter-umane, închide posibilitățile de comunicare, aduce izolare și singurătate, umple inima de teamă, disperare, și ne jefuiește de viața veșnică. Chiar și astăzi acesta este gustul amar al „dulcelui” fruct al păcatului.

Mulți dintre cei mulțumiți de sine sînt convinși de progresul realizat de omnire, de la viața primitivă la super-marketurile de astăzi, de la epoca de piatră la civilizația sofisticată a zilelor noastre. Și cu toate acestea și astăzi glasul lui Dumnezeu se aude încă chemînd.

Este bine și este spre folosul nostru și al omenirii să fim bine educați și informați în știință, politică și economie, să fim manierati și de un comportament fără reproș. Dar în vederea mîntuirii și a creșterii spirituale nu putem spune că putem realiza acest lucru pe alte căi decît prin Isus Hristos. A gîndi

altfel ar fi nu numai ignoranță, ci chiar aroganță. Căci în nimeni altfel nu este mîntuire. El nu este numai Creatorul tuturor lucrurilor, ci și Susținătorul Universului (Evr. 1,3). El este Răscumpărătorul Universului (Ioan 4,42). Dacă iubirea și harul Său n-ar fi, lumea n-ar supraviețui nici pentru o clipă.

DECEPTIE CHIAR PRINTRE CEI PIOȘI

Chiar printre membrii familiei lui Dumnezeu mulți se pot rătăci dacă depind de propriile lor eforturi și merg pe căile lor. „Mulți vor fi pierduți în timp ce nădăjduiesc și doresc să fie creștini. Ei nu ajung la înțelegerea necesității de a se supune voinței lui Dumnezeu”, ne spune serva Domnului (S.C. p. 48).

Mulți nu cred sau nu admit faptul că prin naștere și de la natură ei sînt creaturi pierdute în păcat. Ei se străduiesc să aducă la îndeplinire acțiunile și faptele exterioare ale unei vieți convertite, dar ei n-au trăit niciodată experiența unei legături intime cu Dumnezeu și care să dureze, a unei legături pline de importanță cu Mîntuitorul lor. Tragedia unora ca aceștia nu este numai aceea că sînt pierduți în mijlocul copiilor lui Dumnezeu. Tragedia lor este că nu știu acest lucru. „Mulți căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Prov. 14,12).

Mulți au fost crescuți, poate, într-o familie de credincioși adventiști. Această categorie de pierduți n-au căzut niciodată în adîncurile unei viețuiri lumesci, ci se consideră a fi credincioși urmași ai lui Hristos. Și cu toate acestea ei se pot ascunde în spatele sorturilor din frunze de smochin cusute de ei, produsul unei îndreptățiri proprii, cum ar fi păzirea Sabatului, reforma sanitară, vegetarianismul. Ei nu și iau zilnic timp pentru a se preda lui Dumnezeu, sau să se roage și să aibă o suficiență comunie cu Dumnezeu. În mod conștient sau inconștient, unii ca aceștia merg într-o direcție greșită. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Is. 53,6). Iar în ziua judecării Dumnezeu va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut” (Mat. 7,23).

Nu mai cînd ajungem să ne dăm seama, și să mărturisim că sîntem păcătoși pierduți, numai atunci Domnul poate să ne ajute. Căci răscumpărarea, mîntuirea, este numai pentru păcătoșii pierduți.

Trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru că El încă mai caută și strigă: „Unde ești?” Acest mare subiect este prezent în toată Scriptura. El este temelia speranței umane, descoperirea cea mai clară a iubirii Domnului Hristos, esența Evangheliei. Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.

În parabola mișcătoare a fiului risipitor, Isus înfățișează istoria oricărui păcătos. Nu datorită meritelor fiului acesta aparținea casei tatălui său. Nu fiul fusese acela care muncise și strânsese averea familiei. Și totuși el cerea să i se dea partea lui — din cele ce aparțineau tatălui său. „Dă-mi partea... ce mi se cuvine” (Luca 15,12). Tragedia lui a început în casa tatălui său. Fiul și-a pierdut afecțiunea, dragostea pentru tatăl său. El și-a pierdut simțămîntul recunoștinței și al respectului. Și el și-a pierdut căminul său.

Mai târziu el și-a pierdut principiile, curăția, banii, lucrurile ce-i aparțineau și prietenii. Pacea, bucuria și fericirea l-au părăsit. El a ajuns să-și dea seama că nu mai era „vrednic să mă chem fiul tău” (v. 21).

O persoană fără nădejde, fără a avea sensul și importanța vieții, a respectului de sine, ajunge să nu mai prețuiască viața. Când fiul din parabolă a ajuns la momentul acesta al vieții sale, el era în situația de a recunoaște, poate pentru prima dată, rezultatele atitudinii și hotărârii lui egoiste de mai înainte. „Cîtî argați ai tatălui meu au belșug de pline, iar eu mor de foame aici” (v. 17). Pavel spune că „plata păcatului este moartea” (Rom. 6,23).

Dar în profunzimea disperării lui, el a fost în stare să-și amintească imaginea, chipul tatălui său. El știa precis că tatăl său nu-l va alunga. De departe, de acolo unde se afla el, inima iubitoare a tatălui său îl atrăgea către sine. Când fiul s-a întors, tatăl său a alergat înaintea lui să-l îmbrățișeze și să-l primească în casă, în familia sa.

Și astăzi sînt fii și fiice pierdute. Tuturor acestora Tatăl cere se ofere iubirea Lui. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Vor răspunde ei? Este un gând ce ne mișcă și anume acela de a pricepe că nimeni n-a manifestat și n-a investit o mai mare dragoste în ființele omenesti, de cum a făcut-o El. Nimeni n-a putut oferi un sacrificiu mai mare decît a dat El. „Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15,13).

A vorbi numai despre răscumpărare, fără a face și altora parte de căldura iubirii lui Hristos, în mod deosebit aceluia care are nevoie de ajutor, lucrul acesta nu va mișca niciodată vreo inimă. Noi trebuie să căutăm a imita pe Isus, care n-a lăsat nimic nefăcut în ceea ce privește chemarea Lui de a căuta și a mîntui pe cei pierduți.

Nimeni nu iubește mai mult ca El, nimeni nu caută cu mai multă perseverență decît El pe cei pierduți. Isus Hristos nu trece cu vederea nici o persoană și nu trece pe lingă nici un suspin. El ține seama de orice lacrimă a pocăinței și răspunde oricărei dorinți și cereri de iertare.

„Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32). Bătăile inimii Lui, dorința și căldura inimii Sale cuprînd pe toți oamenii; dar nu forțează pe nimeni să ia vreo hotărîre împotriva voinței lor. Crucea Golgotei este indestulătoare pentru salvarea tuturor aceluia care au dezavantajul de a se fi născut într-o lume a păcatului. Nimeni nu va fi pierdut pentru veșnicie din cauza păcatului lui Adam. Dacă cineva va pieri, aceasta se va datoră numai faptului că el a respins iubirea mîntuitoare a lui Hristos. Marele Păstor încă mai lasă pe cele

Isus Hristos nu este satisfăcut numai a cuprinde în limitele Împărăției iubirii Sale cîteva persoane deosebite din virful piramidei sociale. Cînd Isus Hristos a venit pe pămînt El a avut de a face cu marele preot, cu Nicodim, cu Pilat și cu alte persoane din înalta societate. Dar El se simțea deasemenea bine în compania vameșilor, a venit în legătură cu demonizatul dintre morminte (Marcu 5,1-19), cum și cu femeia samariteancă de la fîntina lui Iacob care nu avea o reputație prea bună (Ioan 4,7-29).

Nici un loc nu era prea departe situat pentru că Isus să caute pe copiii Săi pierduți. Chiar atunci cînd se afla pe cruce, Isus a făgădui mîntuirea unui criminal condamnat la moarte odată cu El. Cînd Isus Hristos a strigat, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46), El a dobîndit capacitatea de a Se adresa tuturor aceluia care se simt uitați de Dumnezeu, și deasemenea de a deveni reprezentantul lor.

Isus Hristos a pătruns în inima inchorisori păcatului. Acolo pe cruce, locul pedepsei finale și al aparentei înfrîngerii, Hristos a cîștigat în mod categoric biruința. „El a luat lumea în mîinile Sale, această lume asupra căreia Satana are pretenția că este stăpîn și conducător, și a readus neamul omenesc în grația lui Dumnezeu” (Y.I.16.IV.1903), transformînd astfel simbolul rușinii și al scandalului, într-un loc de întîlnire a lui Dumnezeu cu omul păcătos.

Noi nu merităm lucrarea Sa salvatoare și nu putem să facem propria noastră cale de întoarcere acasă. Dar cu siguranță că El ne va găsi. Noi însă putem să acceptăm lucrarea Lui în favoarea noastră, să întîndem mîinile noastre și să ne prindem puternic de El. De-a lungul veșniciei imnul celor pierduți, dar răscumpărați, va răsună spre slava Sa: „Am fost pierdut... dar Isus m-a aflat. Prin jertfa Lui am reinviat”.

TINTA LUI DUMNEZEU PENTRU NOI

Care este echilibrul corect între ceea ce Dumnezeu face pentru noi, îndreptățirea, și ceea ce face El în noi, sfințirea, și de ce trebuie să le înțelegem pe amîndouă?

Tema cu privire la îndreptățire și sfințire readuce vechea discuție

despre credință și fapte. Abel a oferit lui Dumnezeu „întîii născuți din turmă” (Gen. 4,4), o jertfă făcută în ereditate pe care Dumnezeu a primit-o; Cain a oferit „roadele pămîntului” (v. 3), o jertfă a faptelor, pe care Dumnezeu a respins-o. Mai târziu însă, Dumnezeu a zis:

„căci bunătațe voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decît arderi de tot!” (Osea 6,6).

Pavel zice: „Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 4,2); dar Iacob pune întrebarea: „Avraam, pîn-

tele nostru, n-a fost o socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?" (Iacob 2,21).

CREDINȚA ȘI FAPTE

Disputa cu privire la credință și fapte a despărțit creștinătatea în sec. XVI și ea interesează și adventismul astăzi. Chiar Ellen White scria odată că „meritele asigurate de faptele bune ale omului nu-i pot asigura viața veșnică” (Faith and Works p. 20); dar cu o altă ocazie, spunea: „În lumea creștină sînt mulți care pretind că tot ce trebuie pentru mîntuire este să ai credință, că faptele nu sînt nimic, iar credința este singura necesară. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că credința fără fapte este moartă în ea însăși” (Idem, 47).

Aceste poziții nu se contrazic una pe alta, ci din contră, iar problema este cum să le echilibrăm.

Desigur, unii se sprijinesc atît de tare pe îndreptățire încît ea singură ajunge sinonimă cu rîscumpărarea; alții înclină atît de tare spre sfințire încît ea singură ajunge egală cu rîscumpărarea. Dar amîndouă, atît îndreptățirea cît și sfințirea, constituie mîntuirea. Rîscumpărarea nu este numai îndreptățire, așa cum botezul nu este numai scufundare; rîscumpărarea nu este doar sfințire așa cum botezul nu este doar ieșirea din apă. După cum scufundarea și ridicarea compun cele două părți ale botezului, tot astfel îndreptățirea și sfințirea compun cele două părți ale rîscumpărării. Una fără alta este incompletă; împreună însă fac un întreg desăvîrșit.

Hristos dă atît îndreptățirea cît și sfințirea. „Căci fără Mine, a zis Isus, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Prin noi nu putem avea credință, care este „darul lui Dumnezeu” (Efes. 2,8), după cum nu putem avea fapte, care vin tot de la Dumnezeu (vezi Fil. 2,12.13).

Dumnezeu a creat pe Adam „după chipul lui Dumnezeu”. După ce Adam a păcătuit, copiii lui, în loc să fie creați tot după chipul lui Dumnezeu, au fost creați după chipul lui Adam, acum un păcătos căzut. „La vîrsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui, și i-a pus numele Set” (Gen. 5,3). Intreaga omenire creată după chipul lui Adam este sub blestemul păcatului. „Dar Scriptura a închis totul sub păcat” (Gal. 3,22). Toată neprihănirea și faptele noastre bune, chiar și acelea făcute de creștini sub îndemnul Duhului Sfințit, nu ne pot face mai plăcuți lui Dumnezeu decît toate spălările, parfumurile și manichiurile pot face un pore curat.

Singurele fapte bune și neprihănirea care ne mîntuiesc sînt faptele și neprihănirea desăvîrșite ale lui

Isus, pe care le face pentru noi și fără noi, dar pe care ni le oferă în locul hainelor noastre murdare. „Te îmbrac, zice Isus, cu haine de sîrbătoare” (Zah. 3,4).

Isus prin viața și prin moartea Lui desăvîrșite, este în stare să ne asigure experiența neprihănirii. După ce Și-a încheiat lucrarea pe pămînt ea miel de jertfă, El a intrat în cer ca Mare Preot, slujind meritele morții Sale în favoarea noastră. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ea să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,16). Și pentru că Isus nu Și-a asumat natura ingerilor (Evr. 2,16) prin intrare, ci a venit „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom. 8,3), fire care care ne dă de lucru, a dovedit că și noi, prin puterea lui Dumnezeu, ne putem împotrivi păcatului. „Nici măcar printr-un gînd, El nu s-a supus ispitei”, scria Ellen White (DA 123). „La fel poate fi și cu noi”.

INDREPTĂȚIREA ESTE UN DAR

Îndreptățirea și sfințirea, cu toate că sînt nedespărțite, nu sînt identice. Îndreptățirea aduce declarația legală cu privire la iertare. Ea este darul unui caracter drept, fără păcat, sfințit — un caracter pe care noi, ca păcătoși, prin firea noastră, nu-l putem avea niciodată. Putem reflecta acel caracter „în mod desăvîrșit”, dar niciodată nu-l putem egala.

Dumnezeu însă primește numai o neprihănire desăvîrșită, nici măcar o reflectare desăvîrșită a ei, și pentru că nici unul din noi nu avem această neprihănire desăvîrșită, Isus a venit pe pămînt, a lucrat-o pentru noi, și ne-o oferă fără plată.

Imaginați-vă o școală în care se acordă numai două note: treci clasa ori rămii repetent. Singura cale de a trece clasa este un procent de sută la sută. 99% îți va da aceeași notă de repetenție ca și numai 9%. Unii poate au 80% sau 90% dar din punct de vedere legal ei sînt încă în aceeași situație ca acela care are doar 5%.

În afară de Isus, care are un procent desăvîrșit, toată omenirea are notă de repetenție. Tilharul de pe cruce, care poate a avut numai 30%, sau un sfințit de pe pămînt după încheierea harului, care are poate 99% — amîndoi vor merge în ceruri prin același lucru: îndreptățirea desăvîrșită, 100%, pe care Isus Hristos le-o dă. Nimic altceva nu este îndestulător, totul este la fel de nefolositor ca și încercarea de a învăța limba franceză studiînd fizica.

INCEPUTUL UNEI VIETI NOI

Dar vestea cea bună a mîntuirii, a rîscumpărării, nu se încheie cu această declarație legală de iertare,

asa cum botezul nu se încheie cu scufundarea. Trebuie să ieșim din apă „într-o viață nouă” (Rom. 6,4) după ce mai întii am intrat. Rîscumpărarea abia începe, și nu se termină odată cu iertarea, așa cum botezul începe dar nu se sfîrșește cu scufundarea.

Fără sfințire, fără Hristos lucrînd în viața noastră ca să dezrădăci-neze răul moștenit și cultivat, nu ne putem gîndi la îndreptățire. Mîntuirea nu este ca legea mezilor și persilor: mîntuirea poate fi revocată, credința se poate pierde.

În Matei 7 Isus pune față în față pe doi oameni. Unul ascultă cuvintele Sale și „le face” (v. 24); celălalt ascultă cuvintele Sale dar „nu le face” (v. 26). Cel ascultător, care face ce poruncește Isus, care are fapte — rămîne credincios pînă la sfîrșit. Credința lui este desăvîrșită prin fapte. Cel neascultător, care nu face ce poruncește Isus, care nu are fapte, se prăbușește. Credința lui fără fapte este moartă.

Evangelhia spune despre faptele bune că, asemenea îndreptățirii, și ele vin de la Dumnezeu. Obținem sfințirea așa cum obținem și îndreptățirea — prin predarea necondiționată lui Dumnezeu. Și sfințirea se poate realiza numai cînd ne predăm lui Dumnezeu, alegem să murim față de eu, și slujim pe Dumnezeu în fiecare zi. „Sfințirea adevărată... este nimic mai puțin decît o moarte zilnică față de eu, și o conformare zilnică față de voia lui Dumnezeu” (1.S 237). Atunci Dumnezeu poate lucra în noi „și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere” (Fil. 2,13).

Dezvoltarea caracterului, ascultarea și faptele bune se produc numai atunci cînd alegem să îngăduim lui Dumnezeu să lucreze în noi, să curețe zgura și să ne modeleze după asemănarea divină. Și singura cale pe care se poate face această schimbare, este dacă ne predăm, tot așa cum am făcut-o cînd am fost născuți din nou. „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2,6).

În capitolul 2 din Efeseni Pavel dă un exemplu puternic cu privire la legătura dintre credință și fapte. „Căci prin har ați fost mîntuiți prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ei este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (v. 8,9). Pavel declară lămurit că mîntuirea vine prin credință, nu prin fapte.

În versetul 10 el scrie că „noi sîntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. Pavel susține mîntuirea prin credință, nu prin fapte, dar în următoarea afirmație zice că noi am fost creați pentru faptele bune, fapte pe care Dumnezeu „le-a pregătit mai dinainte” ca să umblăm în ele.

Nu este nici o contradicție. Cu toate că am fost creați pentru faptele bune, nu primim mîntuirea prin ele. Singurele fapte care ne mîntuiesc sînt faptele lui Isus în favoarea noastră. Totuși am fost creați în Isus ca să facem fapte bune, deoarece faptele sînt o parte a procesului rîscumpărării.

Mîntuirea noastră nu se sfîrșește la Calvar pentru că rîscumpărarea nu se încheie cu iertarea. Evanghelia nu este numai iertare, care este temelia, ci și refacere, care este acoperișul. Îndreptățirea este treapta întii către scopul final al lui Dumnezeu pentru noi, reflectarea lui Hristos în noi! „Copilașii mei, pentru cari iarăși simt durerile nașterii, pînă ce va lua Hristos chip în voi!” (Gal. 4,19).

Esența marii lupte dintre Hristos și Satana trece dincolo de acest pămînt, dincolo de salvarea omului. Cu toate că păcatul aparține pămîntului, problema lui este universală, cosmică. La Calvar au fost martori ai crucii și alții decît gloata adunată. Întreg universul privea.

Și cu toate că pedeapsa totală pentru păcat a fost plătită la cruce, cu toate că Dumnezeu Și-a revărsat dragostea într-un mod care a făcut tot universul să se minuneze, nici chiar acolo nu se răspunsese tuturor întrebărilor cu privire la păcat, răzvrătire, și la Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu avea să dea ceva mai mult universului care privea, și a folosit omenirea pentru aceasta!

„Pentru ca domniile și stăpînirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Bizimeca, înțelepciunea necpusă de felurită a lui Dumnezeu” (Efes. 3,10). Și cum este făcută cunoscută această înțelepciune stăpînirilor și puterilor în locurile cerești? Isus a zis: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit: și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15,8). Dumnezeu este proslăvit prin caracterul pe care-L cultivă în noi. Prima solie îngerească suna: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă” (Apoc. 14,7). Și noi dăm lui Dumnezeu slavă îngăduindu-I să ne sfințească pentru ca să aducem multă roadă. „În omenire trebuie să se reproducă însuși chipul lui Dumnezeu”, scria Ellen White. „Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, este implicată în desăvîrșirea caracterului poporului Său” (DA 671). Acesta este motivul pentru care rămășița credincioasă a lui Dumnezeu este formată din aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (Apoc. 12,17; 19,10). Nu această ascultare de Legea lui Dumnezeu mîntuiește rămășița — ci rămășița este ascultătoare pentru că este deja mîntuită.

Un dezechilibru între credință și faptă, fie în favoarea uneia sau a alteia, va da pe față o lipsă.

GĂSIREA UNUI ECHILIBRU

Un accent pus pe îndreptățire în detrimentul sfințirii, poate duce pe cineva către o evangheliu falsă, în

care accentuarea, dezvoltarea caracterului și biruința personală asupra păcatului sînt numai niște adăugiri la Evangheliu. Ioan clarifică acest lucru: „Copilașilor, nimeni să nu vă însele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3,7,8).

O accentuare exagerată a sfințirii în detrimentul îndreptățirii poate amăgi pe cineva să creadă că primirea de către Dumnezeu depinde de realizările proprii și că faptele sale bune îi asigură un loc în cer. Ellen White a subliniat: „Nu există un punct asupra căruia este nevoie să zăbovim mai stăruitor, să-l repetăm mai des, sau pe care să-l imprimăm mai categoric în mîntea tuturor, ca neputința omului căzut de a merita ceva prin cele mai bune fapte ale sale” (Faith and Works p. 19).

Ca adventiști, ne desfătăm într-o strălucire a luminii Evangheliu necunoscută generațiilor anterioare. Totuși trebuie să prezentăm această lumină într-un mod echilibrat, cu accentul potrivit asupra celor două aspecte ale rîscumpărării. Desigur, dacă o cumpănă înșelătoare este urită lui Dumnezeu „cîntăreala dreaptă îi este plăcută” (Prov. 11,1).

PLOAIA TIMPURIE ȘI TÎRZIE

Trei mari adevăruri biblice leagă strîns viața bisericii Noului Testament de experiența bisericii din zilele încheierii lucrării mîntuirii, și anume: ispășirea, sigilarea ploaia timpurie și tîrzie.

ISPĂȘIREA

Domnul Hristos a realizat ispășirea cînd a murit pe Golgota ca jertfă pentru păcatele noastre și astfel ne-a împăcat cu Dumnezeu (2 Cor. 5,18; Rom. 5,18). Această fază a ispășirii a fost deplină, completă și desăvîrșită (Evrei 9,26). Totuși rămînea de îndeplinit slujirea prefacească a acelei ispășiri în sanctuarul ceresc.

Cînd Domnul Hristos mijlocește înaintea lui Dumnezeu cu meritele

morții Sale în favoarea păcătoșului care se pocîiește, El realizează ispășirea. Astfel, prin mijlocirea Sa, El refăce pacea între credincios și Dumnezeu. În 1844, Domnul Hristos a intrat în Sfînta Sfîntelor din Sanctuarul ceresc ca să îndeplinească slujba Sa finală — ispășirec prin judecată (simbolizată prin Ziua Ispășirii, Lev. 16).

Această slujire va avea ca rezultat încheierea prezenței păcatului, și împăcarea tuturor lucrurilor din cer și de pe pămînt cu Dumnezeu (Efes. 1,10). Faza finală a lucrării ispășitoare a Domnului Hristos va continua pînă cînd slujirea Sa prefacească va fi încheiată și se va proclama decretul din Apocalips 22, 11,12.

Doctrina slujirii preoftești a ispășirii este o doctrină biblică. În pri-

mele 15 capitole din Leviticul găsim mai mult de 15 descrieri ale jertfelor pentru păcat, și toate acestea sînt tipuri sau simboluri ale jertfei ispășitoare aduse de Domnul Hristos pe cruce. În descrierea fiecăreia se spune că preotul „va face ispășire” pentru ei, pentru ea sau pentru ei, după cum era cazul. Această ispășire se făcea în fiecare și în oricare dintre zilele anului.

Dar cînd ajungem la capitolul 16, citim, despre Ziua Ispășirii care venea numai o dată pe an. În această descriere se menționează de cinci ori că se făcea ispășire pentru oameni și pentru Sanctuar, cu toate că ispășirea se făcuse deja pentru oameni în tot cursul anului cînd ei își aduseseră jertfele la Sanctuar.

Inseamnă această ca ispășirea din Levitic 16 declara jertfele de ispășire aduse pînă atunci ca lipsite de orice valoare? Prin ea se făgăduia folosul mijlocirii îndeplinite mai înainte? Nicidecum! Dumnezeu însuși stabilise aceste ceremonii, și El însuși aplicase cuvîntul ispășire la diferitele lor aspecte.

Tot la fel, faptul că noi vorbim despre a doua fază a slujirii Marelei noastre Preot în Sanctuarul ceresc pentru ispășirea finală nu micșorează cu nimic valoarea jertfei ispășitoare aduse de Domnul Hristos pe cruce.

În 1 Corinteni 15, apostolul Pavel scria: „Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră” (v. 14). „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre” (v. 17).

Astfel toate fazele ispășirii sînt necesare. Astăzi unii îgăduiesc valoarea ispășitoare a jertfei Domnului Hristos, iar alții valoarea ispășitoare a mijlocirii Sale preoțesti. Noi, adventiștii de ziua a șaptea, dorind să urmăm cu strictețe Sfînta Scriptură, le acceptăm pe ambele. Făcînd astfel, noi vedem o legătură între experiența bisericii Noului Testament și aceea a bisericii din zilele noastre, biserica încheierii lucrării mîntuirii, din care și noi facem parte.

SIGILAREA

Cînd pionierii noștri adventiști au studiat Sabatul, ei au descoperit că porunca Sabatului este sigiliul lui Dumnezeu în Legea Sa cea sfîntă, fiind singura parte a ei care îl arată ca fiind Creatorul cerului și al pămîntului.

Deci, au raționat ei, urmașii sînceri și consacrați ai lui Isus care în Sabatul au sigiliul lui Dumnezeu. Astfel ei și-au legat cu multă iubire inimile lor de Sabat și l-au păzit cu bucurie, considerînd că ei repetă experiența Noului Testament. Ei iubeau Sabatul, și vorbeau adesea despre valoarea lui deosebită ca semn între ei și Dumnezeu care îi sfințește (Ezech. 20:12,20).

Înaintașii noștri au privit timpul ispășirii finale (de la 1814 pînă la încheierea timpului de probă) ca fiind timpul sigilării, iar solia pe care o proclamau, chemînd pe oameni la credincioșie față de toate poruncile lui Dumnezeu, ca fiind solia sigilării.

PLOAIA TIMPURIE ȘI PLOAIA TIRZIE

Cel de-al treilea adevăr care leagă biserica Noului Testament de biserica zilelor de pe urmă este acela al ploii timpurii și tirzii. „Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii, și rezultatul a fost glorios” (AA 54,55).

Acest rezultat glorios a fost văzut într-un seceriș de suflete umilori.

Din rapoartele din Faptele Apostolilor, cu ușurință putem să apreciem că douăzeci de mii; sau chiar mai mulți, au primit solia despre Mîntuitorul înziat și și-au incredințat Lui viața. Aceasta s-a petrecut într-un timp scurt, sub influența ploii timpurii a Duhului Sfînt.

Ce va fi deci la ploaia tirzie? Rezultatele nu vor fi mai puțin strălucite!

Serva Domnului spune: „Marea lucrare a Evangheliei nu urmează să se încheie cu o manifestare a puterii lui Dumnezeu mai mică decît cea care a marcat începutul ei. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul Evangheliei trebuie să se împlinească din nou prin ploaia tirzie la încheierea ei... Acum razele luminii pătrund pretutindeni, adevărul este văzut în claritatea lui, și copiii credincioși ai lui Dumnezeu se desprind din legăturile care i-au ținut. Relațiile din familie și din biserică nu pot deloc să-i mai țină acum pe loc. Adevărul este mai prețios decît orice altceva. În ciuda puterilor asociate împotriva adevărului, oameni în mare număr iau atitudine de partea Domnului” (GC 611,612).

Iată deci, putem observa o strînsă legătură în timp între ispășirea finală, sigilare și ploaia tirzie. Experiența bisericii și a membrilor ei în cursul acestei perioade de criză din istoria pămîntului ne este prezentată cu deplină claritate.

În primul rînd, acestea este un timp încărcat cu responsabilitate. Trebuie să nu uităm că lumina sporită și privilegiile aduse de asemenea o creștere a responsabilității. Acest principiu a fost întotdeauna cuprins în planul de mîntuire.

„Răspunderea noastră este în directă proporție cu lumina, ocaziile și privilegiile avute” (4 T 416).

Serva Domnului scrie: „Noi nu trăim în epoca în care au trăit înaintașii noștri. Dumnezeu le-a dat tezaure de înțelepciune care, prin lucrarea Duhului Sfînt și prin mărturia și exemplul copiilor Săi din generație în generație, au străbătut timpul ajungînd pînă la noi. Noi avem toată lumina pe care au avut-o ei, și o lumină în continuă creștere strălucite, și va străluci mai mult și tot mai mult pînă cînd va fi cu adevărat ziua. Această generație este răspundătoare nu numai pentru toată lumina pe care Dumnezeu a transmis-o generațiilor trecute, prin Duhul Său și prin Cuvînt, ci și pentru lumina mai imbelșugată care strălucete acum. Noi nu putem să fim primiți și onorați de Dumnezeu dacă îndeplinim aceeași lucrare și aceleași fapte pe care le-au făcut înaintașii noștri. Ca să fim binecuvîntați de Dumnezeu așa cum au fost binecuvîntați ei, trebuie să folosim cu credincioșie lumina sporită, așa cum și ei au folosit cu credincioșie lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse” (RH 5 ian. 1886).

În al doilea rînd, acesta este un timp al urgenței. Nu putem să nu

observăm simțul urgenței cu care servea Domnul apelează la noi ca să nu amînim ocazile de adevăr spirituală care poate fi făcută acum, și care nu va putea fi făcută după ce se va scurge acest timp deosebit.

„Acum, cît timp Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să ajungem desăvîrșiți în Domnul Hristos” (GC 623). „Timpul sigilării este foarte scurt, și în curînd el se va încheia. Acum este timpul, cîtă vreme cei patru îngeri țin cele patru vințuri, să ne asigurăm chemarea și alegearea noastră” (EW 58).

„Dacă noi nu înaintăm, dacă nu ne așezăm în situația ca să primim ațil ploaia timpurie cît și pe cea tirzie, atunci ne vom pierde mîntuirea” (TM 508).

În al treilea rînd, acesta trebuie să fie un timp al biruinței. Tema dominantă a scrierilor Noului Testament, și în mod deosebit ale apostolului Pavel, este biruința prin puterea Domnului Hristos — biruința asupra împrejurarilor, biruința asupra impotrivirii, biruința asupra eului, asupra ispitelor, și chiar asupra morții (1 Cor. 15:51-58). Pavel și-a pecetluit biruința prin sînge, așa încît probabil că nu a existat vreun alt scriitor biblic așa de captivat de simțul victoriei, pînă cînd a venit Ellen White, un adevărat om al victoriei. Acest sol umil ales de Dumnezeu pentru biserica rămășiței a scris neistorit despre biruința prin puterea Domnului Hristos.

O cercetare recentă făcută asupra a circa 10 000 de pagini de material care constituie principalele sale cărți a dat la ireală mai mult de 1 000 de declarații despre biruință, deci în medie una la fiecare zece pagini. O frecvență asemănătoare s-ar putea găsi în articolele sale publicate în reviste. Ea a făcut să răsună chemarea la biruință cu o forță irezistibilă. Acum, în timpul ispășirii finale, acum, în timpul sigilării, acum, în timpul ploii tirzii, biruința poate să fie cîștigată pe deplin de oricine o dorește cu sinceritate și o căută cu stăruință la Domnul.

„Prin puterea Duhului Sfînt, chipul moral al lui Dumnezeu trebuie să se desăvîrșască în caracter. Trebuie ca noi să fim cu totul transformați după asemănarea Domnului Hristos” (Ibid, 506).

Doi expresii care apar frecvent în declarațiile despre victorie ale soriei White sînt următoarele: „măsurile depline” și „mai mult decît biruitori”. „S-au luat măsurile depline ca fiecare sîu și fiecare fiică a lui Adam să poată dobîndi în mod personal o cunoaștere a roinței lui Dumnezeu, să își desăvîrșască un caracter creștin și să fie curățit prin adevăr” (2 T 644).

„Dumnezeu a dat Duhul Său cel Sfînt ca o putere îndestulătoare ca să-ți învingi toate tendințele — moștenite și cultivate — de a face rău. Predînd mîntea pentru stăpînirea Duhului Sfînt, vei crește în asemănarea cu caracterul desăvîrșit al lui Dumnezeu, și vei deveni o

unealtă prin care El își poate descoperi îndurarea, bunătatea și iubirea. Oricare ar fi defectele tale, Duhul Sfânt le va face cunoscute, și fi se va dărui har ca să biruiști. Prin meritele singelui Domnului Hristos, tu poți să fii biruitor, da, mai mult decât biruitor" (YI, 2 oct. 1902).

Nicăieri în altă parte nu exprimă sora White cu mai multă putere siguranța biruinței ca în scrierile pentru tineretul bisericii. În articolele pe care le-a scris de-a lungul vieții pentru revista de tineret a bisericii găsim mai mult de 500 de declarații despre biruință. În ultima sa

solie pentru tineretul bisericii găsim aceste cuvinte:

"Am o dorință vie ca fiecare dintre voi să fie biruitor în lupta împotriva răului... Dacă veți cere lui Dumnezeu să biruiți ceea ce este neasemănător cu Hristos în firea voastră, El vă va pregăti pentru intrarea în ceruri, unde nu poate intra nici un păcat... Dacă vă predați Lui cu totul, voi veți fi victorioși în lupta împotriva păcatului. Atunci când vă luptați ca să biruiți tot ceea ce displace lui Dumnezeu, îngerii cerului vă vor ajuta. Putere de sus vă va fi dată. Veți descoperi că El vă va da în fiecare

zi putere să biruiți... Voi puteți birui tot ce este rău — gânduri rele, dorințe rele — prin singele Mielului și prin cuvântul mărturisirii voastre" (YI 9 iun. 1914).

Noi trăim în timpul ispășirii finale, al sigilării poporului lui Dumnezeu și al ploii tirzii. Acesta este un timp de mare lumină spirituală și de mare răspundere spirituală. Este un timp care a fost prelungit, prin bunătatea lui Dumnezeu. Dar prelungirea trebuie să aibă o limită. Ea nu va putea continua la nesfârșit. Punctul final va fi atins în curând. Ni s-a pus la îndemână tot ce este necesar. Vom folosi noi cum se cuvine acest privilegiu?

DE LA LAODICEA... LA BIRUINȚĂ!

Hristos bate la ușa inimii noastre

Fără îndoială că Laodicea nu este un cuvânt plăcut în vocabularul adventist, așa cum nu este nici cuvântul *incropit*. Când aplicăm termenul Laodicea perioadei ultime a istoriei pământului, termenul se potrivește perfect, căci Laodicea înseamnă „un popor judecat”. Fără îndoială, un cuvânt potrivit!

În Apocalips 3,14-21, Ioan subliniază o problemă serioasă — incropirea bisericii (v. 16) în timpul perioadei laodiceene. Dar el dă credincioșilor și o speranță, enumerând trei lucruri: un remediu (v. 18), o invitație minunată (v. 20) și o făgăduință glorioasă (v. 21). Dumnezeu nu expune problemele doar ca să condamne; El dorește să ne vedem nevoia.

În prima fericire din Predica de pe Munte (Mat. 5,3), Isus a arătat poporului iudeu că a-ți da seama de nevoie era o atitudine fericită și binecuvântată. Numai atunci aveau să caute ei, sau noi, un remediu, și să cunoască împlinirea făgăduințelor prețioase ale lui Dumnezeu.

Dumnezeu a atras atenția la o situație asemănătoare în comunitatea din Efes. În Apocalips 2,4 El spune lămurit, dar plin de amarăciune: „Ți-ai pierdut dragostea dintii” apoi stăruie „adu-ți aminte” (v. 5). El dorea stăruitor ca ei să-și vadă situația și să-și dea seama de nevoie.

Observați cât de strânsă paralelă este între problemele Efesului și ale Laodiceii. Fiecare grup de credincioși și-a pierdut experiența dragostei dintii cu Isus și a devenit incropit.

În anul 1902, Ellen White a asemănat pierderea de către Efes a trăirii dragostei dintii cu aceea a adventiștilor „în starea lor actuală” (RH 3 feb. 1902). Și este drept și

constat să aplicăm condamnarea pe care Dumnezeu o aplică incropelii efesenilor din primul secol la noi cei de astăzi. Incropirea își are caracteristicile ei: „Ești căldicel, nici rece nici în clopot... zici: 'Sint bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic...' ești nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc. 3,16,17). Ellen White adăuga câteva aspecte: „Biserica din Efes și-a pierdut dragostea de la început. Ea a devenit egoistă și iubitoare de tihnă. A fost cultivat spiritul lumii. Vrajmașul și-a aruncat mreaja asupra celor cărora Dumnezeu le-a dat lumină pentru o lume în întuneric” (8 T 26).

Partea cea mai îngrijorătoare a ceea ce s-a întâmplat efesenilor este că schimbarea lor s-a produs „puțin câte puțin”, aproape pe neobservate. Nu cumva incropirea s-a strecurat la fel și în ultima biserică a lui Dumnezeu, începând cu 1844? Nici noi nu ne-am dat seama de acest lucru? Ioan spune că aceia care sînt incropiți, săraci, orbi și goi nu-și cunosc starea adevărată (Apoc. 3,17).

Am vorbit destul de mult cu privire la această problemă, nu-i așa? Nu ne place. Ea cuprinde tot ce poate fi opus unei descrieri a credinței și neprihănirii adevărate. Unii dintre noi poate că am fost confrunțați cu „solia laodiceană” atât de des încît am ajuns să socotim pe Dumnezeu ca pe un „om aspru”, ca și cel care primise un talant cînd s-a scuzat înaintea Domnului (Mat. 25,24).

Cum am reacționat noi la declarația lui Hristos din Apocalips 3,16: „Am să te vărs din gura Mea”? Am vorbit despre acele ape incropite din Efesul istoric atât de des încît aproape că le-am vărsat de la noi!

Ce spune Hristos aici? Ellen White comentează: „Figura vărsă-

rii din gura Sa înseamnă că El nu poate prezenta rugăciunile voastre (dacă sînt nepăsătoare sau incropite) sau exprimările voastre de dragoste față de Dumnezeu... El nu poate prezenta rugăciunile, activitățile voastre religioase cu cererea ca să vă fie dat har” (6 T 408).

Hristos are plăcere să mijlocească pentru noi (1 Ioan 2,1), dar dacă trăim în incropire și nu vedem nevoia de credință în El și de neprihănire, El nu poate mijloci, căci noi nu ne rugăm pentru mijlocirea Lui. El a plîns pentru Ierusalim — oameni pe care-i iubea atât de mult, dar care L-au lepădat (Luca 19,41). Dacă nu căutăm mijlocirea Sa, dragostea Il va face să plîngă și pentru noi! El bate cu iubire la ușa inimilor noastre. Dacă nu deschidem ușa și nu-L lăsăm să ne ajute, atunci nu-L putem învinovăți.

REMEDIU EXPLICIT

Este important să înțelegem exact ce spune Ioan în Apocalips 3,18. Să revedem acest verset, uitat atât de des, dar inversînd ordinea celor trei părți, alifia pentru ochi, haina albă și aurul curățit prin foc.

Mai întîi, Isus ne oferă o alifie pentru ochi, care ne ajută să trecem de la orbirea spirituală la vederea spirituală. Atît Ieremia cît și Isus au vorbit despre aceia care aveau ochi, dar nu vedeau (vezi Ier. 5,21; Marcu 8,18). Domnul nostru ne făgăduiește o vedere desăvîrșită dacă-l îngăduim să ne ungă ochii cu acea alifie atît de necesară. El dorește să vedem voința Sa, calea Sa, harul Său, iertarea Sa, primirea Sa, neprihănirea Sa, exemplul Său, biruința Sa, cum să atingem exact scopurile Sale prin credința în El. El mai dorește să vedem cum să cîștigăm

credința necesară, atât de vitală la fiecare pas al mântuirii.

Duhul Sfânt este marea sursă de alifie cerească, sau remediu pentru toate cazurile de orbire laodiceană. O astfel de orbire poate fi de mai multe feluri. Ea se poate manifesta în aceea că oamenii religioși se cred mântuiți dacă merg la biserică. O putem numi orbirea mântuirii prin apartenența la biserică.

Un alt fel de orbire spirituală afectează pe aceia care cred într-un sistem al mântuirii alcătuit de om, altul decât cel din Fapte 4.12 și Efeseni 2.8.9. Astfel de oameni au păcate nemărturisite pe care nu sint dispuși să le mărturisească. Cu toate acestea ei doresc să fie în cer.

O altă formă a orbirii spirituale se găsește la aceia care așteaptă mântuirea printr-o capacitate intelectuală superioară. Și încă una se vede la aceia care par să se bizuie pe alimentația fără carne. Vegetarianismul este de mare importanță pentru dezvoltarea maximă a omului ca întreg, dar nu este o metodă de mântuire.

Nu ne putem îngădui să fim înșelați în aceste lucruri; dar cel rău se bucură dacă sintem. El știe că atunci cînd Hristos va reveni, cei înșelați vor fi asemenea celor cinci fecioare fără ulei — fără Duhul Sfânt și fără o experiență personală cu Hristos. Acelora El trebuie să le spună cu amărăciune: „Nu vă cunoșc”.

ORBIREA VINDECATĂ

Lucrarea Duhului Sfânt cuprinde îndepărtarea tuturor formelor de orbire din ochii creștinilor care doresc acest lucru. El face lucrul acesta prin faptul că ne convinge de păcat (Ioan 16, 8.9) arătându-ne neprihănirea lui Dumnezeu în toată curăția și bogăția ei (v. 8.10), avertizându-ne cu privire la judecata care sigur va veni (v. 8.11), vorbindu-ne despre îndreptățirea tuturor aceluora care și-au pus haina neprihănirii oferită de Hristos, și vorbind despre excluderea din împărăția cea veșnică a tuturor aceluora care nu o au (vezi Mat. 22.11-13).

Cît de disperat avem nevoie de uleiul Duhului Sfânt pentru ochi ca să vedem lămurit nevoia noastră cea mare. Atunci putem descoperi, primi și folosi darul credinței trebuincios pentru primirea lui Hristos și să găsim remediu împotriva mulțumirii noastre de sine. Păcătoase, printr-o legătură deplină, consacrată, cu El.

În anul 1887 Ellen White scria: „Laodiceenii se lăudau cu o cunoaștere adîncă a adevărului Bibliciei, cu o pătrundere adîncă în Scripturi. Ei nu erau cu totul orbi, altfel alifia de ochi nu le-ar fi putut reda vederea și nu i-ar fi putut ajuta să discearnă adevăratele calități ale lui Hristos...”

„Ochiul este conștiința sensibilă, lumina lăuntrică a minții”... „Alifia pentru ochi, Cuvîntul lui Dumne-

zeu, trezește conștiința prin aplicarea lui, deoarece el convinge de păcat. Trezirea este necesară pentru ca să urmeze vindecarea” (R. H. 23 noiembrie 1887).

„Vindecarea” începe aici cu îmbrăcarea veșmîntului frumos și alb, în a doua parte a pasajului din Apocalips 3.18. Noi numim aceasta îndreptățire prin credință. Ar fi mai potrivit să zicem îndreptățirea prin darul credinței de la Hristos, pe care o folosim, cu ajutorul Duhului Sfânt, ca să ajungem la El. Cu veșmîntul îmbrăcat și cu goliciunea acoperită, ne putem sprijini pe făgăduința unei primiri depline și avem bucuria să știm că facem acum parte din familia lui Dumnezeu.

Am prezentat acest adevăr minunat într-o comunitate, cu mulți ani în urmă. Pe o masă am pus două cărți — una albă care reprezenta cartea vieții, și una neagră care reprezenta cartea păcatelor. Pentru a ilustra momentul cînd primim îndreptățirea prin credință, am acoperit cartea cea neagră cu o față de masă frumoasă rămîind la vedere numai cartea vieții și fața de masă albă și curată care acoperea păcatele mărturisite. Apoi eu am ridicat un colț al feței de masă, spunînd: „Dar Dumnezeu nu ridică haina albă să vadă cît de rea a fost viața noastră”. Totdeauna am inclus în prezentarea acestui subiect declarația inspirată: „Dacă te predai Domnului Hristos, și Îl primești ca Mîntuitor al tău, atunci, oricît de păcătoasă ar fi fost viața ta, din pricina Lui tu ești socotit neprihănit. Caracterul Domnului Hristos este pus în locul caracterului tău, și tu ești primit de Dumnezeu ca și cînd nu ai fi păcătuit niciodată” (SC 62). În loc să răscolească trecutul nostru urît (și fiecare îl avem) binecuvîntatul nostru Dumnezeu îl aruncă în fundul mării” (Mica 7.19). El hotărăște să îl lase acolo iar noi trebuie să-l lăsăm tot acolo. Rușine nouă cînd unorii scormonim în trecutul altora!

Ce putem spune despre a treia parte a leacului pentru Laodicea? „Te sfătuieste să cumperi de la mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești”. Isus ne recomandă să cumpărăm aur. Amintiți-vă că Duhul Sfânt ne-a deschis ochii, iar cerul ne-a îmbrăcat cu o haină albă — neprihănirea lui Hristos, cea frumoasă și desăvîrșită. Acestea sint „daruri”, iar darurile nu pot fi cumpărate. Mîntuirea este fără plată. Toți o pot avea „fără bani și fără plată” (Is. 55.1). Alifia ne este dată pentru că o cerem, și haina albă ne este dată în urma cererii.

Dar ce se poate spune despre cumpărarea acestui aur care trebuie încercat în foc? Am alunecat cumva în greșeala de a încerca să cumpărăm o parte de mîntuire prin fapte? Ce înțelege Ellen White atunci cînd o arată ca fiind „credința care lucrează prin dragoste”? (COL 158). Acest comentariu apare

în legătură cu parabola fariseului și a vameșului. Ne va fi ușor să înțelegem declarația dacă vom sublinia astfel: credința lucrează — din dragoste. Aceasta arată de unde vine credința lucrătoare. Ea este în armonie cu parabola biblică, deoarece faptele fariseului nu proveneau din dragoste față de Hristos. Mai jos în aceeași carte citim: „Putem fi activi (așa cum erau fariseii) putem lucra mult (așa cum făceau ei); dar fără dragoste, o dragoste ca aceea care a sălășluit în inima lui Hristos, nu putem fi socotiți în familia cerului” (Idem).

Astfel a treia parte a remediuului cereșc ne spune că un creștin înflăcărat, care are ochii deschși și care se bucură în haina neprihănirii lui Hristos, va fi atît de plin de dragoste dumnezeiască încît va avea o credință activă, lucrătoare. El va fi în felul acesta consacrat lui Dumnezeu rugîndu-se în fiecare zi să fie readus la chipul Său, se va ruga chiar pentru încercări ca să îi curățească credința, dacă Dumnezeu vede că lucrul acesta este necesar. Dumnezeu folosește încercarea în acest scop. Înțeles corect, încercările devin focul care curățește aurul, sau credința din viața noastră. Caracterul nostru devin în felul acesta din ce în ce mai asemănătoare cu cel al lui Hristos.

Dumnezeu curățește credința noastră în focul experiențelor vieții de fiecare zi. Cel îndreptățit descoperă că dragostea pentru Hristos îl face în stare să trăiască o experiență pe care o numim asemănare cu Hristos. Niciodată să nu credem că Hristos nu așteaptă acest lucru. Sfatul dat în Galateni 2.20 și Apocalips 14.12 este prea lămurit în acest sens.

Nu putem să ajungem niciodată mulțumiți cu legătura noastră cu Isus sau cu faptele făcute pentru Domnul. Legătura cu El trebuie să fie deplină și fiercică în fiecare zi. Dar ea se va maturiza, așa cum se petrece cu o bună legătură de căsătorie. Iar caracterul nostru care se formează în contextul acestei legături cu Hristos va continua și el să se maturizeze. Nu există loc de oprire pentru maturizarea legăturii noastre sau pentru dezvoltarea caracterului nostru. Însă putem avea în fiecare zi deplină satisfacție a primirii depline a binecuvîntatului nostru Mîntuitor. Nu-ar trebui să cîntăm laude mai des decît avem de obicei să facem?

„EU STAU LA UȘA ȘI BAT”

Am auzit bătaia lui Hristos de multă vreme, nu e așa? El bate chiar și în această clipă. L-am lăsat să intre? Și cînd Îi îngăduim să intre, Apocalips 3.20 spune că vom cîna cu El și El cu noi.

Bătaia Lui la ușă include nevoia noastră zilnică după asigurarea că facem parte din familia cerească. Avem acest lucru atunci cînd Îl lăsăm să intre. Atunci cînd cînez eu

El, legătura mea cu El este sigură. Sintem împreună în fiecare zi. Vorbim, ne rugăm împreună.

DE LA LAODICEA LA BIRUINȚA

Solia acestei săptămîni de rugăciune este că Dumnezeu dorește să ne dea biruință în fiecare zi, aici

în această viață, și în cele din urmă, biruința veșnică. Ellen White zice: „Materialul fără valoare va fi ars, dar aurul credinței adevărate, curate, simple, umile nu-și va pierde valoarea niciodată. El este nepieritor“ (6 BC 1088).

Să ne imaginăm că ne găsim într-o cameră cu o singură ușă. Stăm

și privim la miner. Știm că ușa nu poate fi deschisă forțat din afară. Auzim o bătaie, o bătaie ușoară, o bătaie de dragoste. Și auzim un glas plăcut: „Pot să intru, și să cinez cu tine?“ Chiar dacă acest lucru se petrece după douăzeci de veacuri, recunoaștem că este glasul lui Isus. Care va fi răspunsul nostru astăzi?

„VORBEȘTE, DOAMNE!“

Domnul a chemat pe Samuel; și el a răspuns zicînd... 'Iată-mă ... Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă' (1 Sam. 3,8-10).

Cînd Domnul S-a adresat lui Samuel chemîndu-l la o mare lucrare de redresare morală și spirituală a Israelului antic, cel ce avea să devină marele și bunul profet Samuel era un copil pe care mama lui l-a închinat Celui ce i l-a dăruit. La chemarea plină de iubire a lui Dumnezeu el a răspuns — în toate zilele vieții sale — cu bucuria unei ascultări depline și necondiționate. Răspunsul său: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă“, a fost răspunsul roadelor vieții sale de slujire adusă lui Dumnezeu și poporului său.

Același Dumnezeu iubitor și interesat în binele și prosperitatea poporului și bisericii Sale ni S-a adresat și nouă tuturor, ca biserică, cum și fiecăruia dintre noi, în parte, în această săptămîna de rugăciune și ne-a făcut chemarea de a înțelege profunzimea iubirii ce se jertfește a Răscumpărătorului nostru, înălțînd înaintea noastră persoana Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, El — neprihănirea noastră. Și trebuie să recunoaștem că de ani de zile — în mod deosebit cu ocazia săptămîinii de rugăciune — El așteaptă să audă răspunsul nedrănuț al vieții noastre: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă!“

Dar ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi nu este răspunsul afecțiunii și sentimentelor noastre, ci acel răspuns al unei dăruiri complete, care este dispusă să jertfească pentru adevăr totul, tot ceea ce este firesc, mergînd cu Dumnezeu pînă la identificarea cu El.

După învierea Sa, Isus Hristos S-a adresat de trei ori lui Petru cu întrebarea: „Petre, Mă iubești tu?“ A treia oară, cel ce avea să devină marele apostol Petru, întristat de faptul că îi este pusă la îndoială sinceritatea atașamentului și iubirii sale față de Învățătorul său divin, a răspuns cu mîhnire: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc“ (Ioan 21,17). Dar Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului n-a adresat această întrebare ucenicului Său

pentru a-i aminti că nu cu mult timp în urmă el se lepădase de Învățătorul și Domnul său de trei ori. Nu! Răspunsul la întreita întrebare a Fiului lui Dumnezeu nu constituie o întreită ispășire a păcatului său. Domnul Hristos dorea ca Petru să ajungă să înțeleagă ceea ce acesta avea să înțeleagă mai târziu.

Este vrednic de reținut faptul că atunci cînd Domnul a întrebat pe Petru dacă îl iubește, El a folosit expresia *agapao*, așa cum apare în textul grec. Dar cînd Petru răspunde — spunînd că Dumnezeu este Atotcunoscător și deci știe că el, Petru, căindu-se de căderea sa și plîngînd amar în același loc în care Isus Hristos a cîștigat biruința supremă, îl iubește — folosește în răspunsul său o altă expresie, și anume *fileo*, ceea ce spune mult și arată de ce Mîntuitorul cel înviat a insistat cu întrebările Lui.

Isus vorbea de acea iubire care este dispusă să meargă pînă la sacrificiu. Iubire ce nu mai are rețineri, ce nu mai este legată cu nici un fir de elementele firescului din viața noastră, acea iubire ce a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să-și dea viața pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16). În schimb, Petru vorbea de afecțiunile omenești, vorbea de acea iubire sentimentală, asemenea unui foc de paie ce se aprinde repede și se stinge de îndată și care în sine este firească.

Fără îndoială că Petru era atașat de Domnul Hristos. Dar pînă acum iubirea sa pentru Maestrul său nu era altceva decît manifestarea bunătații umane — acea iubire față de Fiul lui Dumnezeu care să se răsfrîngă tot asupra noastră, deci în interesul nostru, și care — în intenție — urmărește să facă ceea ce ne place nouă și nicidecum ceea ce constituie voia Lui. Domnul Hristos însă îi vorbea de acea iubire care se manifestă față de Hristos pentru că este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, și în această principială iubire se află hotărîrea de a asculta și a face numai ceea ce este plăcut Lui. De aceea a insistat Domnul cu întrebările Lui.

Sosise timpul însă ca Petru să cunoască o experiență spirituală deosebită, reală și puternică. El trebuia să renunțe, să părăsească și să uite acea credință, acea iubire bazate pe sentimente și fapte omenești și să fie introdus, să cunoască și să experimenteze acea credință și acea iubire care își au izvorul în iubirea divină și care se manifestă într-o viață inspirată și călăuzită de Duhul Sfînt ce n-are nimic de-a face cu faptele firii. Acea iubire care este profund ancorată în Dumnezeu și care se manifestă printr-o viață de puternică trăire cu Dumnezeu și slujire a adevărului. La aceasta făcea referire Domnul Hristos după ce Petru răspunde la cea de-a treia întrebare a Domnului său, cînd îi spune: „Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci cînd erai mai tînr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar cînd vei îmbătrîni, îți vei întinde mîinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi“. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine“ (Ioan 21,15-19).

Acest adevăr este ilustrat și în solia adresată bisericii din Efes, așa cum o găsim în Apocalips 2. Membrii bisericii din Efes aveau multe calități și daruri spirituale. Efesenii erau iluminați din punct de vedere spiritual și deosebeau imediat ceea ce era bun și drept de ceea ce era rău și nedrept, ceea ce era de la Dumnezeu și ceea ce nu venea de la El. Acest lucru recunoscut și subliniat de „Martorul credincios și adevărat“ este de mare valoare. Chiar suferințele și încercările prin care biserica Efesului a trebuit să treacă nu i-au diminuat credința, și Dumnezeu recunoaște acest fapt. Ea este lăudată pentru atîndinea ei, pentru răbdarea ei, pentru strădania ei, pentru că nu suportă, nu făcea compromis cu aceia care pretindeau a fi ceea ce nu erau. Cu toate acestea, i se reproșa de către Cel Atotputernic că părăsise dragostea dinții. Aceasta nu însemna că efesenii nu mai iubeau pe Domnul. Nu, nicidecum!

Căci dacă lucrurile ar fi stat astfel, atunci nu se putea spune despre toate nezarurile pe care ei le-au trecut cu credincioșie și nu mai era lăudată de Cel ce nu greșește, pentru comportamentul său. Martorul credincios însă îi reproșează faptul că Isus Hristos nu mai constituia pentru ei suprema iubire. Isus Hristos nu mai era unicul obiect al iubirii și interesului lor. Ei încă îl iubeau pe Mîntuitorul, dar El nu mai constituia suprema și unica lor iubire. Ei mai iubeau și erau interesate și în alte lucruri. Alte interese și activități — toate făcute în Numele Lui — ocupau inima și viața lor.

De aceea sfatul dat bisericii din perioada Efesului era acela de a se pocăi și a se întoarce la faptele dinții ale ei. Nu la faptele și lucrurile ce aparțineau trecutului, ci la lucrurile ce erau de primă însemnătate înaintea lui Dumnezeu — lucrurile și faptele Lui, și nu cele ce erau rezultatul alegerii și interesului ei. Făcînd astfel, Isus Hristos redevenea dragostea lor cea dinții. Era așezat — în viața lor — în locul ce I se cuvenea.

Să nu uităm că atunci cînd fiul risipitor s-a întors în casa părintească, acolo unde dragostea părintească îi încălzise copilăria și tinerețea, el n-a mai pretins să i se dea privilegiile de care se bucurase atunci cînd se afla în casa părintească. El era conștient de faptul că, datorită nesocotirii lui comportări, se făcuse nevrednic de această favoare. El nu mai considera că se mai putea numi fiul tatălui său. De aceea, tot ce mai spera și aștepta să primească de la tatăl său era să poată fi primit ca un slujitor al său, un serv, unul dintre mulții slujitori aflați în casa tatălui său. Hotărîrea lui de a fi gata să slujească în gospodăria tatălui său, indiferent la ce muncă avea să fie pus, fie ea de o mai mică sau mai mare importanță, dorința lui de a asculta și a se supune tatălui său în orice lucru dovedesc gradul iubirii recunoscătoare pe care înăuntrul ei manifesta acum — după amara lui experiență — față de familie, față de tatăl său.

Această dragoste l-a ajutat "să-și vină în fire". Această dragoste l-a așezat piciorul pe drumul întoarcerii sale, atitudine dorită și așteptată de inima tatălui său; ea l-a făcut să se prăbușească în brațele iubitoare ale bătrînului său tată și să spună printre rubinele lacrimilor: „Tată... nu-s vrednic... iartă-mă și primește-mă!” Iubirea tatălui însă i-a alergat înainte, l-a cuprins în brațele sale iubitoare și l-a înveșmîntat în haîna iertării și primirii sale.

Iată lecția pe care prelegerile acestei săptămîni de rugăciune doresc să o învățăm cu toți. De ani de zile, prelegerile săptămînilor de rugăciune au apelat la inimile

noastre. Au avut darul să eizeze caractere pentru veșnicie. Dar trebuie să recunoaștem că a mai rămas mult, foarte mult de făcut. Mai sînt profunzimi ale sufletului uman în care lumina cercetătoare și transformatoare a Duhului Sfînt n-a fost lăsată să pătrundă. Acolo se mai nutresc încă gînduri și planuri ce slujesc firii noastre și care ne înstrăinează de Cel Atotputernic. Este nevoie urgentă ca fiecare dintre noi să ne analizăm bine în lumina soliei neprihănirii prin credință ce ne-a fost pusă iarăși înainte și să avem curajul ca în dreptul nostru, și numai al nostru, să spunem păcatului din viața noastră pe nume. Cît de mulți îndreaptă lumina cercetătoare asupra celor din jur, disecîndu-i fără milă, în timp ce în propria lor viață este un întuneric profund!

De cîte ori nu dorim să auzim numai predici plăcute, care să ne încînte urechile, să satisfacă dorința noastră de creștere intelectuală, teologică! Ne place poezia predicii și alergăm la cei ce ne pot spune ceva „nou”. Dar atunci cînd se pune degetul pe rană, atunci cînd se face apel la curăție și sobrietate spirituală, nu ne mai simțim în largul nostru. Așa se face că adesea unii vorbitori se tem să nu rănească cumva simțămintele noastre (să înțelegem „eu nostru”, căci este mai corect), să nu se facă nepopulari și nedoriți, și în acest fel nu ajungem în cunoștința Domnului Hristos.

Da, trebuie să fie o săptămîni de rugăciune care să schimbe cu totul atitudinea noastră și hotărîrea lăuntrică a sufletului nostru. Și de ce nu ar fi ocazia acestei săptămîni de rugăciune momentul decisiv al deplinei noastre consacrarî?

Solia centrală a prelegerilor noastre ne-a vorbit despre neprihănirea prin credință. Interpretarea corectă a Scripturilor nu este tot ceea ce cere Dumnezeu din partea noastră. Nu este suficient numai să cunoaștem adevărul... Noi trebuie să-l aducem în practica vieții noastre de fiecare zi. Spiritul Aceluia care a rostit acest adevăr și ni l-a transmis, trebuie să ne caracterizeze.

„Din nefericire, mulți dintre cei ce mărturisesc a fi sfinți sînt cu totul ignoranți față de lucrarea harului asupra inimii lor... Sfințirea biblică nu constă din emoții puternice. În aceasta mulți greșesc. Ei fac din simțămintele lor criterii pentru starea lor de sfințire. Sentimentul fericirii sau lipsa bucuriei nu constituie o dovadă că cineva este sau nu sfințit. Nu există un astfel de lucru ca sfințirea instantanee. Adevărata sfințire este o lucrare zilnică, ce continuă atîta vreme cît avem viață în noi.

„Cei ce se luptă cu ispitele zilnice, cîștigînd biruința asupra tendințelor păcătoase ale firii, căutînd sfințirea inimii și a vieții, nu vor ridica niciodată pretenții de sfin-

țire. Unii ca aceștia flămînzează și însetează după neprihănire...”

De fapt, trebuie să recunoaștem că cel mai prețios rod al sfințirii este smerenia. Cînd acest dar are întîietate în viața noastră, cînd el conduce sufletul nostru, atunci dispoziția și comportarea noastră vor fi modelate de influența ei: Adevărata smerenie, adevărata blîndețe înmoaie și supune inima și dă minții agerimea necesară priceperii adevărului și trăirii lui. Limbajul blîndeții va fi: „Vorbeste, Doamne, că robul Tău ascultă” (1 Sam. 3,9); „ce spune Domnul meu robului Său?” (Iosua 5,14); sau va spune plin de smerenie: „Doamne, ce vrei să fac?” (Fapte 9,6).

„Lepădarea de sine, sacrificiul de sine, bunăvoința, bunătatea, dragostea, răbdarea, puterea și încrederea creștină sînt roade zilnice ale acelora care sînt realmente în legătură cu Dumnezeu.

Căci adevărata sfințire, adevărata neprihănire sînt o totală conformare față de voința lui Dumnezeu” (vezi Ps. 15,1,2).

A te conforma voinței lui Dumnezeu în relațiile din familie, dintre soț și soție, în relațiile pe care le avem unii cu alții și în relațiile dintre cei ce compun biserica lui Dumnezeu. Iată ce poate rezolva marile probleme ce ne confruntă! Cîte familii n-ar mai ajunge la destrămare, ce plăcută ar fi atmosfera relațiilor noastre! Din cîte vieți n-ar dispărea tarele păcatului! Atunci principiul religios va deveni izvorul vieții și comportării noastre și roadele Duhului Sfînt vor fi în mod normal văzute în viața și activitatea noastră.

Cînd apostolul Pavel apelează la frații săi și la toți aceia care se închină viului și adevăratului Dumnezeu ca să aducă trupurile lor ca o jertfă vie, sfință, plăcută lui Dumnezeu (Rom. 12,1), el stabilește un principiu al adevăratei sfințiri. Ea, sfințirea, nu este o teorie, nu este o emoție sau o formă verbală, ci este un principiu viu, activ, ce trebuie să fie prezent în viața noastră de fiecare zi.

Pentru aceasta este nevoie și necesar să ne luptăm cu Dumnezeu în rugăciune, asemenea unei respirații ritmice și regulate; și atunci vom înțelege de ce este nevoie de neprihănirea lui Hristos, de ce trebuie să fim acunși cu Hristos în Dumnezeu. Atunci nu vom teoretiza numai despre neprihănirea prin credință în Isus Hristos, ci vom fi părtași ai acestei neprihăniri. Căci iubirea lui Hristos transformă și sfințește. Caracterul unui creștin, al unui copil al lui Dumnezeu, se probează în îndatoririle zilnice și în modul în care ele sînt aduse la îndeplinire, în viața sa de fiecare zi.

Dar cînd cei ce mărturisesc a fi creștini arată în viața lor că religia pe care o practică nu-i face mai buni în toate împrejurările ivite, acest fapt nu-i recomandă a fi reprezentanți vii ai lui Hristos în

comportamentul și caracterul lor; unii ca aceștia nu sînt ai Lui.

„Nu este numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin de a menține o legătură strînsă cu Hristos și a avea o bogată experiență în lucrurile lui Dumnezeu”.

„Neprihănirea pe care o dă Dumnezeu și care lucrează sfințirea noastră este și trebuie să fie o preocupare zilnică. Nimeni să nu se înșele cu gîndul că Dumnezeu îl va ierta și îl va binecuvînta în timp ce el calcă în picioare una din cerințele Lui. Indiferent de extazul

religios pe care cineva îl poate avea, Hristos Isus nu poate locui în inima ce disprețuiește prezența Sa, harul Său, Legea Sa. Trebuie să ne apropiem de crucea lui Hristos și să înțelegem iubirea ce se jertfește și cerința ca viața noastră spirituală să dea pe față frumusețea vieții împreună cu Hristos. Pocăința la piciorul crucii este prima lecție ce trebuie s-o învățăm și primul pas ce ne duce la identificarea cu El, la primirea neprihănirii Lui și la sfințirea vieții!”

Fie ca noi toți să spunem astăzi, la încheierea acestei binecuvîntate săptămîni de rugăciune:

„Ce spune Domnul meu, robului Său?”

„Doamne, ce vrei să fac?”

„Vorbeste, Doamne, căci robul Tău ascultă!”

Și în toate zilele vieții noastre să se dea pe față rodul unei ascultări depline și necondiționate de voia Sa, reflectînd astfel în viața și caracterul nostru, viața și caracterul Domnului Hristos.

D. POPA

IUBIREA ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sintem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3,1).

Cum am putea să înțelegem oare pe Dumnezeu? Cum am putea cunoaște pe Tatăl? Noi putem să ne adresăm Lui cu numele cel scump de Tată. Și cum am putea să-L cunoaștem pe El și puterea iubirii Sale? Acest lucru este posibil prin studierea plină de zel a Scripturilor. Nu putem aprecia pe Dumnezeu dacă nu primim în sufletele noastre marele plan al mîntuirii. Este un lucru minunat acela că după ce omul a călcat Legea lui Dumnezeu și s-a despărțit de El — sau cum am mai putea spune, a divorțat de El — după toate acestea, cerul a făcut un plan prin care păcătosul să nu piară, ci să poată avea viața veșnică.

După păcătuirea lui Adam în Eden, Isus Hristos a fost acela pe care Dumnezeu L-a dat pentru noi, nu pentru a fi mîntuiri în păcatele noastre, ci pentru a fi mîntuiri din păcatele noastre, pentru ca noi să ne întoarcem la credințioșia noastră față de Dumnezeu și să devenim copiii Săi ascultători. Supunînd mințea, sufletul, corpul nostru și tot ceea ce avem puterii controlatoare a Duhului lui Dumnezeu, numai astfel Duhul Adevărului este cu noi și putem deveni astfel conștienți de legătura noastră cu acest mare plan de mîntuire.

Este adevărat că Dumnezeu a dat pe Singurul Său Fiu să moară pentru noi, să sufere pedeapsa pentru Legea lui Dumnezeu ce a fost călcată. Noi trebuie să luăm în considerare acest lucru și să ne ocupăm de el. Și cînd mințile noastre se vor ocupa în mod constant de iubirea fără egal a lui Dumnezeu față de neamul omenesc căzut, atunci începem să cunoaștem pe Dumnezeu, să devenim familiarizați cu El, începem să avem o cunoaștere a lui Dumnezeu, cum și a fap-

tului că Isus Hristos — cînd a venit în lumea noastră — a lăsat la o parte hainele Sale împărătești și coroana Sa și a înveșmîntat divinitatea Sa în haina naturii umane. De dragul nostru El a devenit sărac, pentru ea, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Tatăl a trimis aici pe Fiul Său, și aici, pe acest mic atom al lumii noastre, au avut loc scenele cele mai mărețe ce au fost cunoscute cîndva de neamul omenesc.

UNIVERSUL PRIVEȘTE LA NOI

Tot universul cere să privească la noi cu un deosebit interes. De ce? Marea luptă trebuia să fie dusă între puterile întunericului și Prințul luminii. Satana a dorit ca fiii oamenilor să aibă o astfel de idee cu privire la lucrarea sa extraordinară încît să vorbească despre puterea lui. Făcînd acest lucru el avea să așeze tot timpul pe Dumnezeu într-o lumină falsă. El avea să-L prezinte ca un Dumnezeu nedrept și nu ca un Dumnezeu iubitor și milos...

Cum avea să fie Dumnezeu prezentat în mod just în lume? Cum avea să fie El cunoscut ca un Dumnezeu al iubirii, plin de milă, de bunătate și îndurare? Cum avea lumea să cunoască acest lucru? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său și El avea să reprezinte lumii caracterul lui Dumnezeu...

Hristos fusese în ceruri și El va aduce lumina cerului, va înlătura întunericul și va lăsa strălucirea soarelui slavei Sale să pătrundă înăuntru. Apoi, în mijlocul corupției, stricăciunii și poluării, vom vedea lumina cerului...

Noi dorim să păstrăm înaintea noastră Modelul desăvîrșit, Dumne-

zeu a fost așa de bun încît a trimis o reprezentare a Sa în Fiul Său Isus Hristos, și dorim ca mințea și inima noastră să se înalțe și să atingă cerul...

Fraților, ați văzut cu toții în lunca de pe malul lacului floarea albă și frumoasă a crinului. Cît de nerăbdători am fost, cît am dorit și am trudit ca să intrăm în posesia acestei flori. Indiferent de murdăria și toate cele din jurul crinului, acestea n-au înfrînt dorința noastră după această floare. Ne mirăm cum poate crinul să fie așa de frumos, așa de alb, acolo unde este atât de murdar. Ei bine, el are o rădăcină care pătrunde adînc, pînă în nisipurile curate, și nu adună nimic altceva decît cele mai curate substanțe care hrănesc crinul; astfel el se dezvoltă într-o floare curată și fără pată, așa cum o vedem.

N-ar trebui oare ca acest lucru să ne dea o lecție? Desigur că da. Ni se arată că deși în jurul nostru este nedreptate și păcat, noi n-ar trebui să fim influențați de acestea. Nu faceți subiect al vorbirii voastre din răutatea și nedreptatea din lume, ci înălțați inima și mințea voastră și vorbiți despre Mîntuitorul vostru. Vorbiți despre acele lucruri care vor lăsa o bună impresie asupra minții și care vor înălța fiecare suflet mai presus de cele ale păcatului, în lumina și curăția cerului.

Să mergem, de exemplu, într-o pivniță și să stăm acolo. Să privim în jur, în colțurile ei întunecoase, și să vorbim despre întuneric și să zicem: „Cît este de întuneric aici”, și să continuăm a vorbi despre acest lucru. Dacă vom proceda astfel se va lumina oare pivnița și întunericul va dispărea? Desigur

„că nu! Atunci ce avem de făcut? Să ieșim de acolo, să plecăm din acel loc întunecos, să urcăm în camera de sus, unde lumina prezenței lui Dumnezeu strălucește cu putere.

Știm că trupurile noastre se mențin prin hrana pe care o mâncăm și prin ceea ce asimilăm din ea. Tot așa este și cu mintea noastră. Dacă lăsăm ca mintea să se ocupe de lucrurile neplăcute ale vieții, atunci acestea nu ne vor da speranță. Dar să ne ocupăm de scenele plăcute ale cerului. Apostolul Pavel spunea: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă” (2 Cor. 4,17).

În timp ce mă aflam în Elveția, am primit multe scrisori din partea unei surori pe care o iubeam și o stimam foarte mult. În fiecare din aceste scrisori se aflau cele mai sumbre descrieri. Se părea că ea se ocupa de tot ceea ce era neplăcut. De îndată ce am primit aceste scrisori m-am rugat Domnului ca El s-o ajute să-și întoarcă mintea de la cele ce o preocupau.

În noaptea aceea am avut un vis care s-a repetat de trei ori. Se făcea că mă plimbam într-o grădină frumoasă și sora X era lângă mine. De îndată ce am intrat în grădină i-am spus: „Vezi această grădină frumoasă? Uite, sint aici crini, trandafiri și garoafe”. „Da” a zis ea privind în sus zimbînd. Nu după mult timp m-am uitat să văd unde este. Eu mă uitam la crini, la trandafiri și garoafe și n-am mai văzut-o. Ea se afla în altă parte a grădinii apucînd cu mîna un măr răcine. Apoi și-a înțepat mîinile de un rug de mure. Ea a spus că aceștia i-au rănit mîinile și s-a întrebât de ce oare sint acești mărăciini și rugul acesta de mure în grădină? De ce sint lăsați să stea acolo?

Atunci, înaintea noastră a venit o persoană înaltă, cu o înfățișare plină de demnitate, care a spus: „Adunați trandafirii, crinii și garoafele: lăsați laoparte mărăciinii, nu-i atingeți”. Apoi m-am trezit și cînd am adormit iarăși am visat același vis. De trei ori am avut același vis și m-am sculat pentru că n-am mai putut dormi — și i-am scris sorei în cauză visul pe care l-am avut.

„Acum”, am spus eu, „Dumnezeu nu dorește să strîngi, să aduni tot ceea ce ridică probleme; El dorește să privești la lucrările Sale minunate și la curăția Lui. El dorește să privești iubirea Lui fără de egal și puterea Lui, să privești în sus — de la frumusețea naturii înconjurătoare la Dumnezeul naturii”. Am zis atunci: „Acest vis reprezintă exact cazul tău. Tu te ocupi numai de partea întunecoasă. Tu vorbești numai despre acele lucruri care nu dau lumină și care nu aduc bucurie în viața ta. Dar trebuie să-ți întorci mintea de la aceste lucruri la Dumnezeu. Sint destui trandafiri,

garoafe și crini în grădina iubirii lui Dumnezeu, astfel încît nu este nevoie să te uiți după mărăciini, scaieți și rugii... Eu n-am văzut aceste lucruri, pentru că m-am delectat cu florile și cu toate frumusețile grădinii”.

Aceasta este ceea ce avem de făcut. Trebuie să avem gîndurile îndreptate spre lucruri încurajatoare, spre lucrurile veșnice ale prezenței divine. Părtașia noastră nu este cu lumea păcatului, ci părtașia noastră spirituală este cu cerul și de aceea trebuie să știm bine ce fel de caractere trebuie să avem pentru a putea sta în prezența lui Dumnezeu — și a sfinților îngeri.

Nu dorese ca Satana să aibă succes în a arunca umbra întunericului său deasupra cărării voastre. Trebuie să ne depărtăm de această umbră a sa. Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului de pe Golgota va arunca lumina iubirii Sale asupra căii noastre și va înlătura întunericul. El poate să facă acest lucru și îl va face căci El este Domn peste tot și toate.

SĂ VORBIM DESPRE ISUS

Îmi aduc aminte cînd Sarah, sora mea — acum ea se odihnește în mormînt — care mă însoțea în primele mele călătorii, era descurajată. Ea mi-a spus odată: „Am avut un vis straniu noaptea trecută. Am visat că cineva a deschis ușa și mie îmi era frică de el; pe măsură ce continuam să-l privesc, persoana aceea creștea în mărime, din ce în ce mai mult pînă cînd a ocupat tot spațiul dintre tavan și dușumea, iar eu eram din ce în ce mai speriată, temîndu-mă mai mult și tot mai mult de ea. Apoi m-am gîndit că de fapt eu am pe Isus și mi-am zis: 'Eu am pe Isus și nu mă tem de tine'. Atunci el a început să se micșoreze, să devină din ce în ce mai mic încît deabia mai putea fi văzut și apoi a dispărut cu totul”.

Acest vis a învățat-o lecția despre care sora mea spunea: „Ellen, noi vorbim mai mult despre puterea celui rău decît avem dreptul sau este bine să vorbim. Acest lucru îi face plăcere și maiestatea sa satanică este onorată prin aceasta. El ne domină în felul acesta și procedînd astfel îl onorăm. Dar”, spunea ea, „vreau să vorbesc despre Isus, despre iubirea Lui, și să povestesc despre puterea Sa”. În acest fel ea a pășit dincolo de descurajare și întunerie — la lumină, dînd o vie mărturie pentru Dumnezeu și Cer.

De aceea cred că mărturia noastră va fi mai mare și mai bună dacă vom vorbi mai mult despre Isus și iubirea Lui și nu ne vom ocupa cu Satana. De ce oare n-am face acest lucru? De ce să nu lăsăm ca lumina lui Isus să strălucească în inimile noastre?

Nu este oare acesta cazul cu mulți dintre noi? Nu ne ocupăm noi adesea de lucruri lipsite de importanță și vorbim despre ele pînă cînd gîndurile noastre ajung să se asemene acestora? Putem să îndreptăm chiar pe copiii noștri să facă lucruri rele acuzîndu-i de lucruri de care nu se fac vinovați. În timp ce trebuie să muștrăm și să îndemnăm cu toată dragostea, n-ar trebui oare să înălțăm pe Isus și să vorbim despre iubirea Lui?

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3,1). Este unul din procedeele lui Satana acela de a ne face să ne ocupăm și să strîngem toate lucrurile neplăcute, ca astfel mintea noastră să nu se mai ocupe cu Dumnezeu și iubirea Lui. Aceasta este ceea ce dorește Satana, ca noi să ne ocupăm mintea cu aceste lucruri supărătoare care nu aduc pace și bucurie, ci descurajare, și astfel să nu putem reprezenta pe Isus Hristos așa cum trebuie.

Cînd Isus Hristos S-a înălțat la Tatăl, El ne-a lăsat nouă lucrarea Sa și ne-a spus: „Și iată că Eu sint cu voi, în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Mat. 28,20). Noi nu sintem lăsați singuri în mina celui rău. Credeți oare că Tatăl nostru cel ceresc ne va lăsa să purtăm singuri povara mîntuirii și ridicării neamului omenesc, că El ne va lăsa fără nici un ajutor, fără de nici un sprijin într-o lume inundată de păcat, după ce El a îndurat pentru noi agonia crucii? Credeți oare că El ne va lăsa acum? Nu, niciecum! Mîntuitorul spune: „Și iată că Eu sint cu voi, în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului”. Și deasemenea, „dacă veți cere ceva în Numele Meu voi face”. Aceasta cu condiția ca să păzim poruncile Lui. Nu este aceasta o făgăduință binecuvîntată? De ce oare n-am vorbi mai mult despre ea și de ce n-am da slavă lui Dumnezeu pentru această făgăduință?

Dacă vom avea simțămîntul bunătații lui Dumnezeu în faptul că a trimis pe Fiul Său să moară pentru păcătos, și dacă vom păstra acest simțămînt întreg în experiența noastră și fixat în mintea noastră, atunci vom avea o așa iubire față de acesta pentru care a murit Hristos, încît nu va mai fi nici loc și nici o rință de întietate. Satana este acela care aduce aceste deosebiri. În timp ce ne închinăm lui Dumnezeu, nu va exista nici un fel de ură, minie, nici un fel de bănuieli rele. Fraților, noi nu avem timp pentru așa ceva. Noi nu putem gîndi la ele. Înaintea noastră stă cu totul altceva. Este o greutate veșnică de slavă, Planul de Mîntuire. Noi trebuie să-l înțelegem de la început și pînă la sfîrșit, pentru ca să-l putem prezenta lumii în mod corect.

Care este lucrarea noastră aici? Noi trebuie să luăm lucrarea chiar de acolo de unde a lăsat-o Isus. Care a fost oare lucrarea Lui? Aceea de a ne descoperi pe Tatăl. Care este, sau care trebuie să fie, lucrarea noastră? Aceea de a descoperi lumii pe Isus Hristos. Cum putem face acest lucru? Vorbind despre Satana? O, nu! Categorie, nu! Noi avem o lucrare mai bună de făcut. Noi trebuie să vorbim despre Mîntuitorul crucificat și înviat. Ce lucru teribil ar fi pentru fiecare dintre noi, dacă am mărturisii că sintem urmași ai lui Isus Hristos, dar ne-am comporta însă ca niște vrăjmași ai Lui, și El ne va găsi avînd caracterele pătate de lucruri și fapte murdare. Ce înfricoșată responsabilitate apasă asupra noastră. Cum altfel poate Hristos să fie descoperit lumii dacă nu prin aceia care se prind de meritele Lui, și cred în Isus Hristos pentru mîntuirea lor?

Cînd mă trezesc noaptea încep să mă rog. Cam cu trei săptămîni în urmă m-am trezit și am zis: „O, Dumnezeu, ai milă de mine.“ De abia am rostit aceste cuvinte cînd o voce, ce se părea că este lingă mine, mi-a spus: „Sînt aici lingă tine. Nu te-am părăsit.“ Pentru mine lucrul acesta a fost totul și poate fi și pentru tine la fel. Isus ne spune, sînt aici lingă tine, locuiesc împreună cu tine, nu ești nicidecum singur. Aceasta era bucuria pe care am trăit-o și a fost — pentru mine — mai prețioasă decît munți de aur. Am învățat să mă încred în Mîntuitorul meu și doresc să vă spun că eu am un Mîntuitor, și El trăiește, și pentru că El trăiește și eu voi trăi.

ASCUNS CU HRISTOS

„Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și cînd El, care este viața noastră, Se va arăta ne vom arăta și noi cu El în slavă“ (Col. 3,3). De aceea nu trebuie să fim descurajați. Hristos a venit să-și salveze poporul din păcatele sale. Cel rău, diavolul, va veni și-ți va spune că ești un păcătos și deci nu vei putea fi mîntuit. Dar Hristos spune că a venit să salveze pe păcătoși... Hristos poate să-ți ierte păcatele, „Venii totuși să ne judecăm... De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“ (Is. 1,18).

Aș dori foarte mult să luați făgăduințele cele bogate ale lui Dumnezeu și să împodobiți cu ele sălile memoriei voastre. Ce altceva am dori mai mult decît această făgăduință? Avem făgăduința că și atunci cînd o mamă își uită copilul pe care îl alăptează, El nu ne va uita. Aș dori ca făgăduințele lui Dumnezeu să fie tablouri vii pe pereții memoriei noastre ca să putem privi la ele. Atunci inima se

va umple de harul Său, Isus va fi înălțat și încoronat ca Domn peste tot și toate. Acesta este privilegiul nostru.

Să citim împreună textul din Coloseni 1,12: „Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină“. Există ceva pentru care trebuie să fim răbdători și îndelung răbdători. Căci „El ne-a izbăvit de supt puterea întunericiiului.“ Da, noi ar trebui să vorbim de eliberare și nu de selavie. Noi ar trebui să fim plîni de bucurie și nu doborîți. Căci... ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui.“ De ce oare nu ne-am comporta ca supuși ai împărăției Sale? Fie ca dragostea lui Hristos să ardă pe altarul inimilor noastre, și cit mai mulți să iubească pe Hristos ca Mîntuitor al lor, și pe frații lor ca pe ei înșiși.

„În care avem răs-cumpărarea, prin singele Lui, iertarea păcatelor“ (Col. 1,14). Acum trebuie să ne comportăm ca unii care sintem răs-cumpărați prin singele lui Hristos; trebuie să ne bucurăm pentru jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos și pentru iertarea păcatelor. Aceasta este ceea ce avem de făcut și Dumnezeu să ne ajute să ne îndepărtăm cu mintea de la scenele cele negre, întunecoase și să ne gîndim la acele lucruri care ne vor lumina...

Ori de cîte ori vedem ceva care ne încurajează, să-l facem să fie cunoscut și să vorbim despre acest lucru. Să vorbim despre iubirea lui Dumnezeu și să ne ocupăm de acest subiect. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru el. Deschideți ușa inimii și dați glas recunoștinței și iubirii. Aruncați gunoii pe care Satana l-a grămădit în fața ușii inimii voastre și lăsați ca Isus să intre înăuntru. Să vorbim despre bunătatea și puterea Lui.

Frați și surori, să avem nădejde în Dumnezeu. Să lăsăm ca spiritul recunoștinței să pătrundă în inima noastră. Și deși trebuie să dăm mărturie clară și să ne separăm de păcat și nelegiuire, nu dorim totuși să tragem mereu pe aceeași coardă. Noi dorim să înălțăm sufletele doborîte; dorim ca ele să fie atinse de iubirea lui Dumnezeu și să știm că El își pune brațele Sale veșnice în jurul lor... Noi dorim să privim în sus și nu în jos, în sus spre ceruri, înălțînd sufletul mai sus și tot mai sus. Dorește aceste binecuvîntări și nu voi fi mulțumită pînă cînd nu voi fi plină de toată plinătatea lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai mare decît aceasta, nu-i așa?

Dorim să fim în poziția aceea în care să putem perfecta un caracter creștin și să reprezentăm pe Isus Hristos în lume. Hristos a fost trimis ca exemplul nostru, și nu vom arăta noi oare că avem toată dragostea și bunătatea Lui, și tot farmecul Său? Și atunci iubirea lui Hristos va pune stăpînire pe carac-

terele și viața noastră, vorbirea noastră va fi atunci sfințită și ne vom ocupa de lucrurile cerești.

DUMNEZEU NU NE ESTE VRĂJMAȘ

„Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția“ (Luca 12,32). El nu este vrăjmașul vostru. El, din contră, este Cel mai bun amic și dorește ca noi să arătăm lumii că avem un Dumnezeu. El dorește ca noi să arătăm că avem pe Isus cu noi și că El este mai puternic decît cel mai puternic și mai înarmat om. De aceea să înălțăm mintea și vorbirea noastră și să căutăm cerul și lucrurile cerești. Cînd luăm această poziție Dumnezeu ne ajută, așa încît să nu mai căutăm lucrurile pămîntești ci să fim entuziasmați după cele cerești. Noi dorim să privim „ce fel de dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne năruim copiii ai lui Dumnezeu! Și sintem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorul, acum sintem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3,1-2).

Privesc această adunare și constat că arătați ca niște oameni descurajați, ca niște oameni care se luptă cu puterile întunericiiului. Dar curaj, frați și surori! Există nădejde!

Eu Îl iubesc pe Hristos. Îl iubesc pentru că El este Mîntuitorul meu. Văd în El un farmec neegalat și cit de mult doresc să intrăm pe porți în cetate. Atunci fiecare coroană va fi luată de pe cap și depusă la picioarele lui Isus, binecuvîntatul nostru Răs-cumpărător. El a cumpărat-o cu prețul vieții Sale pentru mine. El a cumpărat-o de asemenea și pentru tine, iar noi trebuie să-L recunoaștem ca Domn peste tot și toate. Și noi vom arunca la picioarele Sale toată cinstea și onoarea noastră încoronîndu-L ca Domn. Și vom striga atunci: „Slavă lui Dumnezeu în locurile înalte“.

Aș dori ca noi să învățăm să-L laudăm mai mult. Căci, „cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela ... proslăvește“ pe Dumnezeu (Ps. 50,23). Dorese ca să vorbiți despre aceasta. Dorese să vă educați inimile și gura ca să-L laudați, și să vorbiți de puterea și slava Lui. Dorese ca voi să povestiți despre puterea Lui. Cînd faceți acest lucru, atunci înălțați pe Mîntuitorul și atunci cînd înălțați acest stîndard în fața vrăjmașului vostru, atunci acesta va fugi de la voi. Dumnezeu să ne ajute să-L laudăm mai mult și să fim găsiți fără vină înaintea Lui.

E. G. WHITE

* Din predica ținută de serva Domnului la 13 octombrie 1888.